

6474

МИСТЕЦТВО

К. 6474

1924

1928
12474

1814—1861

ЦЕНТРАЛНА
= НАУКОВО-ИЗДА =
БИБЛИОТЕКА
87752

1928

№ 9

КРАСВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телефон 20-96 і 15-85

1-й

ім. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й

ім. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го Травня

Каса з 4 год.

3-й

ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

4-й

ім. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й

ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й

ЖОВТЕНЬ

вул. Жовтневої Ре-
волюції, № 32
(кол. Москалівська)

7-й

ПРОЛЕТАР

(кол. Сучасний)

ріг Кладовищенської
та Півської вулиць

Каса з 4 год.

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівторка 13 березня

2-й ТИЖДЕНЬ!

МОРСЬКИЙ
ЯСТРУБ

Останній виріб ВУФКУ

Н-А-Г-О-В-І-Р

КУРС
ЛІКУВАННЯ

ДАМА В МАСЦІ

П-У-Р-Г-А

II серія 13, 14, 15,

ДИТИНА
БАЗАРУ

III серія 16, 17, 18

ДИТИНА
БАЗАРУ

II серія

ЧОРНИЙ
КОНВЕРТ

ЧЕРЕВИЧКИ

**СТОЛИЧНА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21.

Телефон 1—26.

Талонні книжки дійсні
тільки до 25 березня

Вівторок 13 березня

Червоний мак

балет на 4 дії 24 еп.

Четвер 15 березня

Червоний мак

балет на 4 дії, 24 еп.

Субота 17 березня

Пригоди Гофмана

опера на 4 дії.

Середа 14 березня

Кармен

Опера на 4 дії

П'ятниця 16 березня

Тарас Бульба

Опера на 6 дій

Неділя 18 березня

ПРЕМ'ЄРА

I. ЙОСИП ПРЕКРАСНИЙ
II. В сонячних проміннях
Ставить К. Голейзовський

ТЕАТР ДЕРЖАВНОЇ ОПЕРИ

ПОНЕДІЛОК 19-го БЕРЕЗНЯ 1927 р.

ЄДИНИЙ КОНЦЕРТ

відомого баса соліста Московського
Великого Академічного Театру

ОЛЕКСАНДРА БАТУРІНА

Квітки продаються.

По колективних заявках знижка 20%.

ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

Четвер 15 березня
ГАЙДАМАКИ

П'ятниця 16 березня
ВИСТАВИ НЕМА

Субота 17 березня
МІКАДО

Неділя 18 березня
СЕДІ

Вівторок 19 березня
МІКАДО

Середа 20 березня
МІКАДО

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год. та з 5 до 8 год.

ЦЕНТРАЛ
НАУКОВО-
БІБЛІОТЕКА

НКО УСРР
ДЕРЖАВНИЙ
ЄВРЕЙСЬКИЙ
ТЕАТР

м. Харків,
Харк. наб. № 6.
тел. 35-54

Вторник 13

ЦВЕЙ КУНИЛЕМЛЕХ

Четвер 15

Ин дер голдинер медине

Субота 17

РИСТОКРАТН

Среда 14

РИСТОКРАТН

Пятница 16

РИСТОКРАТН

Воскресенье 18

КОЙМЕНКЕРЕР

РОЗКЛАД МУЗИЧНИХ ПЕРЕДАЧ НА БЕРЕЗЕНЬ МІСЯЦЬ

ЧЕРЕЗ СТАНЦІЮ НКО

13-го Вівторок Камерний концерт—піаніст. Петрова музкер. Ліницький.
14-го Середа Камерний концерт—скрипача Шора Музкер. Полфьоров.
15-го Четвер Камерний концерт піан. проф. Тарновського Музкер. Ліницький. Трансляція
16-го П'ятниця Трансляція
17-го Субота Камерний концерт—музкер. Богуславський. Трансляція
18-го Неділя Трансляція

ЧЕРЕЗ СТАНЦІЮ НКПТ

Червоноармійський концерт—Музкер. Полфьоров.
Трансляція
Концерт для селян—Музкер. Ліницький
Вечір нащменшостей Музкер. Ліницький
Вечір розваги Музкер. Богуславський
Популярний вечір—Музкер. Сердюк.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ТА ВИМАГАЙТЕ ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИК „НОВЕ МИСТЕЦТВО“

вид. Відділу Мистецтв УПО

Журнал містить статті в справах театру, образотворчого мистецтва, музики, кіно, поезії, фейлетони, рецензії, мистецьку, хроніку і програми всіх Харківських театрів

Передплата на 1 рік 8 карб. — коп.

„ „ 1/2 „ 4 „ 25 „

„ „ 3 міс. 2 „ 25 „

Ціна одного примірника 20 коп.

Редакція і контора: Харків, вул. Карла Лібкнехта, № 9. Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

Рік видання IV-й

НОВЕ

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ

МИСТЕЦТВ УПО УСРР

МИСТЕЦТВО

Редакція: Харків, вул. Лібкнехта, № 9 Телефон № 1-68

№ 9 (79)

13 БЕРЕЗНЯ

1928

— Привіт товаришам —
білоруським письменникам

До нас завітали білоруські письменники т.т. Міхась Чарод, Янка Купала, Якуб Колас, Цішка Гартни й Міхась Зарейський, члени літературної організації Полим'я з метою ознайомитися з культурним життям Радянської України.

Жовтнева Револуція розв'язала не тільки соціальні справи, встановивши диктатуру пролетаріату, а одночасно й визволила з національного ярма народи колишньої Російської імперії. Цей факт спричинився до буйного зросту національних культур, тих колись недержавних народів, що на думку царату не мали права на своє існування. Роки після Жовтневої Револуції наочно показали які колосальні потенціальні сили крилися в національно пригнічених народів і з яким напруженням творчої енергії стали вони до будівництва соціалістичної культури.

Пройшло порівнюючи не багато часу і проте ми вже можемо констатувати надзвичайно великі досягнення білоруського народу, як і українського та інших народів СРСР, в справі творення соціалістичної культури й мистецтва зокрема.

Літературне життя радянської Білорусі в основному йшло тими шляхами, що й на Україні. Перші роки революції білоруські письменники своїм завданням поставили зібрати національні письменницькі сили, так старшого покоління, як і молодь висунуту з народніх мас революцією. Організацією, що взяла на себе завдання сприяти творенню білоруської радянської літератури став „Маладняк“. На плечі цієї молоді організації історія поклала була тяжке й відповідальне зав-

дання виховання радянського письменника перейнятого ідеями революції, дати білоруському трудящому народові літературу його мовою, підносячи свою мистецьку кваліфікацію, створити літературу, не тільки для „домашнього вжитку“, а своєю творчістю, вийти за межі країни й стати в ряди інших літератур народів Союзу.

Слідкуючи за культурним процесом Білорусі можемо вже тепер стверджувати, що літературна організація „Маладняк“ свою роль виконала. Буйний зріст Білоруської культури й літератури зокрема, з роками позначився необхідністю певного розмежування літературних напрямків. „Маладняк“ не міг в межах своїх тримати всі літературні сили Білорусі, що й призвело до виникнення нової літературної організації Полим'я. Нині ця організація зібрала в собі найталановитіших сучасних радянських письменників і являється найміцнішою й найвпливовішою літературною організацією Білорусі. Останні часи починає оформлятися в окрему організацію так званий лівий фронт мистецький (футуристи). Окремо стоїть літературна організація „Узвисьшя“, що її роль в Білоруській літературі подібна до ролі щойно самоліквідованої на Україні літературної організації „Вапліте“. Ця організація зібравши вузькі кола літераторів немає великого впливу на літературне життя Білорусі.

Факт завітання до нас білоруських письменників не можна розцінювати як випадкове явище. Природньо цілком, що молода білоруська радянська література в особі талановитіших своїх представників почуває органічну потребу ознайоми-

53

тися з шляхами розвитку нашої радянської літератури. Доля колись однаково поневолених народів Білорусі й України звязана і в історичному аспекті, і тепер за радянської дійсності. Шляхи розвитку Білоруської культури, як і української та національних культур інших народів Союзу мають багато спільного в позитивних і в негативних явищах, що останні легко усунути при умові близького кон-

такту в творчій роботі літературних сил братніх радянських республік. Ми вважаємо необхідним безпосереднє ознайомлення українських літераторів з культурним життям радянської Білорусі й певні в тім, що воно буде здійснене найближчими часами. Певні також і в тім, що звязок між культурами двох радянських республік буде тривати й далі, бо шлях у них один—це шлях творення соціалістичної культури.

Шевченко—художник

В самих глухих ведмежих кутках Радянської України відоме ім'я Тараса Григоровича Шевченка як співця поневоленого люду. Майже нема такої людини, яка б не знала, або не чула про його сильне вогнене слово. За то ми зовсім инше спостерігаємо, коли б захтіли перевірити наскільки радянське суспільство знайоме з його цікавою прекрасною малярською роботою, якою він дорівнювавсь до найкращих майстрів того часу.

Не вдаючись у виявлення причини того, чому не відомий широким колам цей бік діяльності Тараса Григоровича, ми зазначимо, що Шевченко ще з малку виявив велику любов до малярства, ще з малку його тягнуло до роботи в цій ділянці.

Бувши ліриком в живописи його зовнішній світ цікавив постільки, поскільки він виявляв присутність людини, або її настроїв. Т. Шевченко і що до вибору сюжетів, і до обробки їх був повна протилежність своєму вчителеві Брюлову. Як що першого цікавило минуле, Італія, класики, то другого цікавила сучасність; наскільки Брюлов був епіком раціоналістом, настільки Шевченко був романтиком, художником чуття. До речі Шевченка різнило від „божественного Карла“ інша суть, громадська установка, орієнтація на обслуговування мистецтвом широких кол суспільства. Ще більш підкреслює те, що Шевченко ставився досить таки тверезо в роботі до свого навчателю це його захоплення Рембрандтом, якому він наслідував.

Бажаючи якось прикласти своє технічне уміння до фіксації дійсності Шевченко, видає, після низки дрібних робіт, „Живописну Україну“, правда йому не пощастило видати три задумані книги, проте шість малюнків офортів вийшли у нього дуже вдалим.

Розглядаючи найцікавіші з них, напр. „Судна Рада“, доводиться просто диву-

ватися, як Шевченкові прекрасно вдалося в постатях втілити реальне життя, як йому чітко вдалося передати типи. Шевченко цією роботою далеко випередив своїх сучасників художників, він їх випередив на ціле покоління і міг сміливо прирівнюватись до нового покоління найкращих передвижників і вступив цілком на самостійний шлях як художник.

Одержавши в 1845 році звання „вільного художника“ Шевченко переїздить на Україну й працюючи в Археологічній Комісії він змальовував цілу низку цікавих артектурних українських пам'яток: Богданову церкву в Суботові, Почаївську лавру, та вже 1847 року Шевченка, завдано до війська. Він знову опинився в неволі і не міг далі рости як художник, через відому заборону писати й малювати.

Замурований заживо в безкраїх степах цілих десять років Шевченко все більше й більше починає задумуватися над тим, що він буде робити на волі. „Про живопись тепер мені годі й думати, се походило б на віру, що на вербі виростуть груші, і перше не було з мене путящого живописця, додає він. а тепер і поготів. Хоч який нехай великий віртуоз, а 10-ть років без праці спроможуться зробити з нього звичайного корчемного музику. Значить про живопись нічого мені й гадати. А гадаю я цілком віддатись самій лише гравюрі акватині“. І вийшовши на волю думає стати гравером. Чому він хоче стати ним, коли він був прекрасним портретистом? Відповідь дають його мистецькі переконання, бажання наблизити мистецтво до широких верств. „Стати гравером,—це значить ширити в громаді прекрасне повчаюче, значить ширити світ істини, значить бути корисним людям.

Коли б не граверів чудодійний різець, то яка велика сила гарних творів,

досяглих тільки для багатирів дуків не виходила б за мури галерей“.*)

Переводячи теоретичні міркування в дійсність Шевченко почав велику роботу „Притча про блудного сина“.

Захоплений новою темою художник досить старано студіює та аналізує оточення й приходить до висновку, що загалом для того часу неминуче потрібна сатира, проте не суздальська, а розумна, шляхетна, метка й зграбна. Так з'явилось 8 малюнків „Блудного сина“. Не спиняючись на оцінці по одинці цих робіт, ми лише зазначимо, що Шевченкові пощастило в даному разі позбавитись тієї літературщини, якої не позбавились деякі англійські художники, йому пощастило в творах поєднати і формальний бік і зміст. „Блудний син“ говорить за те, що художник випередив всіх своїх сучасників на цілі десятки років, бо лише передвижники в 900 роках наблизились до такої розробки змісту, та й то розгубивши зовсім форму.

В 1858 року Тарас Шевченко, приїхавши до к. Петербургу приступає до праці над офортом. „Я як віл затягнувся в роботу, на етюдах сплю, з натурного класу не вихожу, так заклопотаний, що не маю часу писати навіть коротенького листа,“ пише він своєму другові. Посуваючись вперед велитенськими кроками він робить прекрасний офорт з твору Рембрандта „Притчу про виноградний сад,“ за останню Шевченкові Академія Мистецтв дала звання академика гравюри на міді (1859 рік), й призначила в стінах Академії помешкання, щоб тільки він робив офорти, але не довго йому довелося працювати, надломлене здоров'я швидко наближало смерть і саме тоді коли можна було сподіватись повного розквіту творчих сил художника Шевченко помер.

Коли б ми захотіли оцінити живописну творчість Тараса Шевченка, що був одночасно і портретистом, художником пейзажистом, майстром, що працював на історичні теми, прекрасним офортистом,—то тут перш за все слід зазначити, що реалістичний напрям обраний художником забезпечив його від трафарету.

Прокладаючи нові стежки від бездушного академізму, що пізніше привів молодь до бунту в Академії, Шевченко як художник—один із перших майстрів, що відродили українські реалістичні тради-

ції тоді далекі росіянам, які все плутались в абстракціях і голих формах.

Ще більше цінності набирає Шевченко, коли розглядати окремі розділи його роботи. Так переглядаючи його краєвиди, ми можемо помітити, що Шевченкові пощастило по інакшому перейти до розв'язання пейзажних завдань. З Шевченком українська й руська живопись набирає нової форми, для художника пейзажиста краєвид починає ставати не бутафорією, театральною декорацією, не тим, що надає пишності й ефекту постаті, а самостійного значіння.

В галузі портрету, над яким Шевченко працював ще з академічної лави, він набув слави одного з найкращих портретистів того часу. Справді від його портретних робіт віє не зовнішністю лоском, як це ми можемо спостерігати в його вчителя, а своєрідним індивідуальним життям.

Шевченко умів підмічати в обличчях характерні риси, його портрети настільки виразні, що за них можна навіть писати характеристики.

Проте найбільшої цінності набуває Шевченко, як офортист.

Не дарма його за цю галузь роботи прозвали в Академії „руським Рембрандтом“.

Шевченкові офорти далеко випережами руських граверів і він, продовжуючи славні традиції української графічної штуки XVII-XVIII віку, по праву, нам здається, прирівнюється О. Новицьким до найвидатніших європейських офортистів.

Шевченків офорт справді настільки технічно досконалий, що він як офортист цікавий і для наших сучасних майстрів графічного мистецтва.

Бувши фактично піонером з яким українська образотворча культура, вступила на шлях відродження, Шевченко своєю громадською вдачею, своєю практичною роботою и особливо цінний для нашої робітничо-селянської України, в якій в протилежність буржуазному індивідуалістичному типу художника все більш й більш оформляється в новий тип художника-громадянина, бо Шевченко в ті далекі часи був першим художником, що викинув гасло: Мистецтво мусить обслуговувати широкі верстви, воно мусить вийти з задушних, хмурих галерей, воно мусить бути не тільки власністю багатіїв-дук.

*) З листів Шевченка

Кілька зауважень в справі статті „Проблеми оперної режисури“

В порядку обговорення

Не бажаючи вступати в суперечки з автором статті „Проблеми оперної режисури“ („Нове Мистецтво“ № 2 1928 р.) я тут маю на увазі лише звернути увагу автора цієї статті на низку непереконливих вказівок, та суперечностей якими він сам себе в багатьох твердженнях побиває.

Візьмим перше. Автор стверджує конечну потребу оперному режисерові бути хореографом. Звичайно, сперечатись, що оперному режисерові треба бути знайомим з мистецтвом хореографії, не доводиться, але не треба забувати й того, що оперний режисер має обнімати в своїй роботі увесь комплекс елементів оперного спектакля,—музику, спів, матеріальне оформлення, хореографію й інш. І наскільки опера перш за все твір музичний, і передовсім вокальний, то мені здається, що саме на вокальну частину спектакля він мусить робити акцент.

Друга справа—режисер і автор опери—компоніст. Автор статті говорить: „режисер, ставлячи ту чи іншу оперу, мусить виявити, як він сприймає світлогляд даного компоніста. Постановник опери своєю творчістю має примусити глядача забути ім'я автора“. Горі тим компоністам, труд і твори яких засуджено на те, щоб режисер подав їх на сцені так, що примусив би глядача „забути ім'я автора“. Звичайно, не про сліпе виконання намірів і вказівок автора опери тут мова, але категоричність і пересадження автора „Проблем оперної режисури“ в цій точці також не припустима. За наочний доказ такого затушковування автора опери в режисерській практиці може стати робота московського театру „Акваріум“ над операми: „Хованщина“ й „Винна Краля“, що викликали цілком слушну пораду—Ігоря Глебова, авторові опери—компоністу опрацьовувати сюжет разом з режисером, диригентом, та художником. Тим паче, що „Рух мусить виходити з музики, відповідати значінню музичних фраз, і прагнути своєю мистецько-пластичною побудовою передати слухову емоцію партитури“, як говорить сам автор статті. Значить музика все ж таки перша основа опери, а як же тоді бути з „забуттям імені компоніста?“ Тут в „Проблемах оперної режисури“—видима й цілковита нев'язка.

В справі про натуралізм—автор чомусь ігнорує ті факти, що Українська

Державна Опера в Харкові ще з першого сезону (1925-1926 р.) оголосила війну славетному „натуралізму“, який так закорінився в оперних театрах. І хіба „Сорочинський ярмарок“, „Мадонине намісто“, „Цар Салтан“, „Севільський цирюльник“, „Фауст“, „Князь Ігорь“, „Снігуронька“ й „Пригоди Гофмана“ не доказ цієї війни? І разом з тим не доказ, що авторів статті не слід було робити висновків чи узагальненої констатації фактів, орієнтуючись лиш на роботи двох театрів (Київ-Москва).

Покликаючись раз-у-раз на Р. Вагнера—автор статті ні разу не зупиняється на жодній основній проблемі найбільшого реформатора опери (цитату про значення тризалости антрактів за основну проблему визнати не можна). І чому він поміняє принцип музичної характеристики дієвих осіб та ситуацій (Leitmotip), що відкриває широкі можливості для оперного режисера? Чому він не торкнувся принципу „виразного співу“ (Вагнерівський речитатив?). Характерно, що на протязі всієї статті автор ні разу не згадує про спів—головний елемент опери, очевидно просто забувши про нього. Кінець-кінцем з усього цього висновок на мою думку один: оперний режисер мусить в своїй роботі йти до всебічного виявлення твору композитора в щільнім контакті з художником та диригентом. І коли він не піде цим шляхом, то справедливо йому краще залишити своє діло.

Манзій

ВУФКУ „Джиммі Гіггінз“ Джиммі арт. Бучма

Український театр у Москві

На території РСФРР налічується вісім мільйонів українського населення, цеб-то рівно стільки, скільки має населення Турція й трохи більше, ніж мають Венгрія, Бельгія або Голандія. Проте жодного порядного українського театру тут нема. В РСФРР працює понад тридцять побутових колективів, але такої кваліфікації й репертуарної установки, що було б несерйозно називати їхню продукцію мистецтвом. Всі ці колективи залежать від власників помешкань, які абсолютно не визнають українських революційних п'єс і вимагають лише „хмар“ та гопаків. Навіть у Москві районні театри годують своїх глядачів „Хмарою“ та гопаками й рішуче відмовляються від „97“ М. Куліша. Українські колективи в РСФРР працюють без пильнішого контролю, бо взагалі справа українського театру тут нехтується і на неї не витрачають жодної копійки з державної скарбниці. В Москві прикладом український театр п'ять років уже воює за помешкання, і хоч РНК вирішив цю справу позитивно, проте МОНО й УМЗП до сьогодні ще гальмували її, а тов. Маркичев із УМЗП, як той Щедринський помпадур, просто заявив на офіційнім засіданні: „Пока я жив буду українському театру в Москві не быть“. Тим часом потреба в українському театрі для Москви почувається що раз го-

стріше. 50 тисяч українців у Москві, що мають свої організації (клуб, студентське земляцтво то-що) почали все частіше підносити справу про утворення тут культурного українського театру. Диспути про український театр в Москві, улаштовані колективом „Муздрама“ на протязі двох останніх років, більше-менше підготували громадську думку й звернули на це увагу преси, що в листах та кореспонденціях робкорів прихильно поставилась до організації такого театру. Інколи відчували потребу в українському театрі й деякі мистецькі установи. Хіба ж не вляпалась на 10 роковини Жовтня Державна Академія Мистецьких Наук, запросивши з півної „малоросейський“ хор якогось Купави для демонстрації українського мистецтва, що потім упорядники вечірки мусіли перепрошуватися в публіки.

І от з початком цього року справа українського театру в Москві, можна сказати, зрушила з мертвої точки й набрала актуального значіння. В українському клубі ім. Шевченка відбулась нарада з представників Повпредства, клубу, студентського земляцтва, науки й мистецтва. На цій нараді вирішено організувати в Москві культурний український театр, а для українського населення провінції утворити з колектива „Муздрама“ Пересувний народний театр. Останній буде утримуватись на прибуток від зборів. Відповідні заяви вже подано до НКО РСФРР. Для переведення підготовчої організаційної роботи обрано комісію, що вже проробила чималу роботу. Закладено Т-во друзів українського театру з громадських та партійних діячів, представників науки, літератури й мистецтва.

Яких же форм має набрати український театр у Москві?

На думку ініціаторів його він мусить насамперед бути культурний. Це мусить бути театр — студія, що в своїй праці використає всі багаті московські можливості, високу столичну театральну техніку, кращі московські зразки, при чім не з тим щоб утворити українську копію з якогось московського театру, а щоб дати солідну культурну підготовку молодим акторам, що колись вже самі на своєму творчому шляху знайдуть своє власне художнє лице. А щоб цей театр не одірвався від українського мистецтва, товариство друзів має оточити молодий театр українською масою, стихією української культури.

Буровий

Харк. Держтеатр „Седі“ Арт.: Кречет і Варецька

Гризуть граніт сюжетів

(Катедра драматургії в Харківському Муздрамінституті)

Про репертуарний голод не перестають говорити.

Правда, на сьогодні ми вже маємо кілька нових українських п'єс, що завоювали чільне місце в наших драматичних театрах. Але цього мало, надто мало, щоб ліквідувати репертуарний кризис.

Москва далеко багатіша за нас, а проте й там скаржуться на репертуар. І не тільки скаржуться: скликають спеціальні наради в справах поліпшення сучасної драматургії, проектують спеціальний драматургійний факультет.

А у нас, на жаль, цього не робиться: скаржуться, лаються, а що до реальних заходів (окрім Жовтневого конкурсу) — ані гу-гу! На початку сезону говорилося про драм-лабораторії при „Березолі“ й інших театрах, та, мабуть, справді „дивний народ наш“: нічого реального з цих розмов не об'явилося. Нема таких лабораторій і нашим драматургам (відомим і невідомим) доводиться працювати в кустарний спосіб. А в результаті цього — ну хоч би „Жовтневий огляд“ у „Березолі“: типова аматорська драматизація до святочних днів.

Група студентів Муздрамінституту з професором Я. Мамонтовим

Воістину: „дивний народ наш“!

З тим більшою приємністю можна говорити за виробничу установку драматургійних катедр по наших муздрамінститутах. Принаймні про катедру драматургії в Харківському муздрамінституті (за інше не маємо відомостей). Ця катедра почала свою працю лише з другого триместру минулого академічного року (на третьому курсі драмфаку). Окрім теоретичного курсу драматургії, ми на практичних вправах розробляли сюжет В. Винниченка („Федько Халамидник“) для дитячих театрів. За мистецьку вартість цієї роботи говорять такі факти: п'єсу „Федько Халамидник“, ухвалено до вистави Реперткомом, куплено видавництвом „Книгоспілка“ й прийнято до репертуару харківським та одеським держтеатрами для дітей. В одеському театрі цю п'єсу було поставлено на відкриття театру (11 січня, 1928 року) і пройшла вона з великим успіхом у своїх глядачів та дістала цілком позитивну оцінку в місцевій пресі. Молодий режисер Р. Єфименко, що ставив „Федька Халамидника“, по виставі писав мені, що п'єса „відповідає сучасним вимогам режисури та інтересам сучасного дитячого глядача“.

Отже, маємо досить об'єктивних даних за те, що перший виробничий крок нашої катедри був не хибний. Успіх минулого року дуже підбадьорив нас і цього року катедра дістала подвійну кількість годин на двох курсах драмфаку (2-му та 3-ому).

Робота закипіла: замість одного дитячого — чотири сюжети для дорослих! Три оригінальних, один літературний. За жанром: історична мелодрама (доби Богдана Хмельницького), сучасна мелодрама (з часів громадянської війни на Україні), сучасна драма (з виробничою тематикою) і музична комедія (антирелігійного змісту). Ці сюжети опрацьовується в окремих групах. Окрім того, є ще кілька сюжетів, що розробляється студентами індивідуально...

Але... шановний читачу! Я бачу, як твої губи кривляться скептичною усмішкою: „Дай, боже, нашому теляті вовка піймати.“

Ну що ж — ти маєш рацію, дорогий читачу: хіба в свій час не ловили цього вовка по пролеткультівських та плужанських філіях, студіях, майстернях то-що? Гай-гай, бувало! А в результаті — буйний лопух драморобства, що за десять рево-

Красвий відділ ВУФКУ

(Інтерв'ю з завідателем тов. Савчуком)

Харківський Краєвий Відділ обслужує 6 округ, де ми маємо понад 350 кіно-станцій. З цієї загальної кількості сільських 160, стільки ж робітничих клубних, останні комерційні. Крім того, ще є 9 залізничних пересувних кіно, що обслужують велику кількість станцій. 1925-26 року розвиток кінотеатральної мережі йшов не рівномірно, і попит на кіно-станції значно переважав їхню кількість. Проте 1926-27 року кіно-театральна мережа починає значно збільшуватись, починається її систематичний плановий розвиток, особливо в частині сільських кіно-театрів, що організовані за кушчевською системою, тоб-то 4 або 5 кіно-станцій об'єднуються й постачаються однією картиною.

Тепер ми розповсюджуємо ще деяку кількість апаратів, головним чином серед робітничих клубів. Наступного місяця гадаємо одержати спеціальну партію кіно-апаратів для кінোфікації села. Взагалі треба позначити, що попит клубів і сільбудів дуже великий, а ми маємо на Україні лише один механічний завод, що не може задовольнити всіх потреб.

Комерційних кіно-театрів ВУФКУ має 12 на території 6 округ, з них 5 периферії що обслужують вони переважно міську професійну масу.

Треба позначити, що супроти постачання минулою року, тепер ідеологічна й мистецька якість картин значно покращала.

Цього року можна констатувати перемогу радянського фільму над закордонним. Глядач радянському фільмові віддає перевагу, інтерес до нього значно збільшився, і наш фільм в міру зросту кінновиробництва все далі й далі виживає з екрану закордонні картини.

люційнах років густо укритв театральну ділянку ДВУ, „Руху“ й інших видавництв. Бувало, бувало, товариші...

І все ж таки: censeo Carthaginem esse delendam! Сучасний український театр мусить мати свій репертуар, коли він не хоче бути театром провінціальним, українізованим. Одна-дві оригінальних п'єси на сезон, що їх дістають наші театри од відомих авторів, не визволяють український театр од масового наслідування московських зразків. Мусимо пам'ятати, що нових українських п'єс чекають не тільки великі драмтеатри, а також і театри малих форм, театри дитячі, театри сатири, клуби і т. д. А лібрето українських опер? А українська музична комедія? Вони ж кричать, за поли хапають українських драматургів: давайте, давайте новий репертуар!

Певна річ, що не в стінах муздрам-інституту мусять розв'язуватися питання репертуарного голоду: для цього є багато інших установ та організацій. А проте — подивіться, що робиться в далекій Америці: там, як відомо, драмфакультети орієнтують свою працю на реальні потреби театру. Вони мають замовлення од американських театрів і їхні п'єси відіграють велику роль в репертуарі кож-

ВУФКУ „Черевички“

Тепер у прокаті радянські картини складають 60% загальної кількості.

Одвідування де-яких картин досягало в Харкові до 60.000.

Робітничі та селянські клуби постачаються картинами спеціального добору й технічне виконання їх цілком задовольняє.

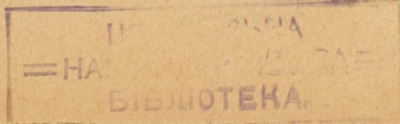
Цікаво позначити, що 1926-27 року в районі 6 округ одвідало кіно понад 2.662.000 глядачів.

ного сезону. Не диво, що з цих драмфакультетів виходять досвідчені драматурги, часом відомі далеко по-за Америкою, як от, наприклад, О'Нейль. Кажу — не диво, бо опріч усього іншого, американські драмфакультети чудово устатковано: розкішні бібліотеки, театри для експериментів і т. ін., а ми часом не можемо добути елементарних речей.

Та річ не в тім. Важлива установка праці, отой „виробничий ухил“, американський практицизм. Зараз у нас опрацьовується чотири сюжети. Коли ми дамо на майбутній сезон хоч одну-дві репертуарних п'єси, то й це вже буде блискучий результат. Уявіть собі, що кожен муздрамінститут зробив те ж саме: та це ж велика подія була б в нашому театральному житті! Наркомос міг би не об'являти нових конкурсів, а лише преміювати кращі твори своїх драмфаків.

Отже, читачу, ти можеш залишатися при своїй скептичній усмішці. (На що інше, а на скепсис ми багаті!). А ви, молоді друзі, гризіть граніт сюжетів! Гризіть і пам'ятайте заповіт Г. Ібсена: пробачуть тобі те, чого не зможеш, чого ж не захотів ти, того не пробачуть ніколи.

Я. Мамонтов

„Тарас Бульба“ в Столичній

Музика „Тараса Бульби“. Її за стилем можна розбити на кілька груп, відповідних до дії й дієвих груп в самій опері. Польський псбук показано в досить шаблонних і трафаретних для оперної літератури формах. Це мазур (спів Марильці) та костельна музика, органна й хоральна (тут повстають аналогії і з „Борисом Годуновим“ і з „Фаустом“). Тиловіше показано музичний побут української шляхти, козацької старшини, до якої належав сам Тарас. Маєток шляхтича, а потім і пана, створив сво рідний стиль „панської пісні“ з великим впливом мелосу й солодкого сентименталізму. І коли історик музики Грінченко закидає Лисенкові немотивоване використання італьянщини в опері зокрема для характеристики Андрія („Життя й революція“ за 1928 р.) то він помиляється. Псевдо італьянщина у Лисенка мотивована. Це типовий стиль т. зв. „малоросійської“ пісні, що зросла в теплих горнищах українського панства. („Ні мамо не можна“, „Півні вітре“, „Рече та стогне“ і т. ін.). Пісні Андрія, стиль його співу—дитина, паростки стилю, що створився й зріс у побуті української шляхти й панства (можлива лише хронологічна розбіжність, але це для мистецького твору—не історія). Нарешті найцінніший і найдужчий момент в опері—це стиль української народної пісні, музичного побуту села, Запоріжжя то-що. „Дума“ Кобзаря з І дії, пісні дівчат покоївок в 2 картині, пісня Тараса й жінки, плач Насті з 3 картини, Запорізька Січ, це зразки своєрідного м/зичного стилю, що його відтворено й побудовано на основі й на матеріалі української пісні, зразки українського стилю в оперній музиці. В цьому велике культурне значіння „Тараса“ в світовій музичній літературі.

З боку сценічних ситуацій в „Тарасі“ є моменти унікальні для оперної літератури. Коли сцена в поках Мвильці, як казано вище, де чим нагадує аналогічну сцену з „Бориса Годунова“, то картина „Січ Запорізької“ вабить своєрідністю своєї побудови й побуту.

Вабить своєю побутовою своєрідністю й ширістю картина третя—в хаті Тараса, з такою кра-

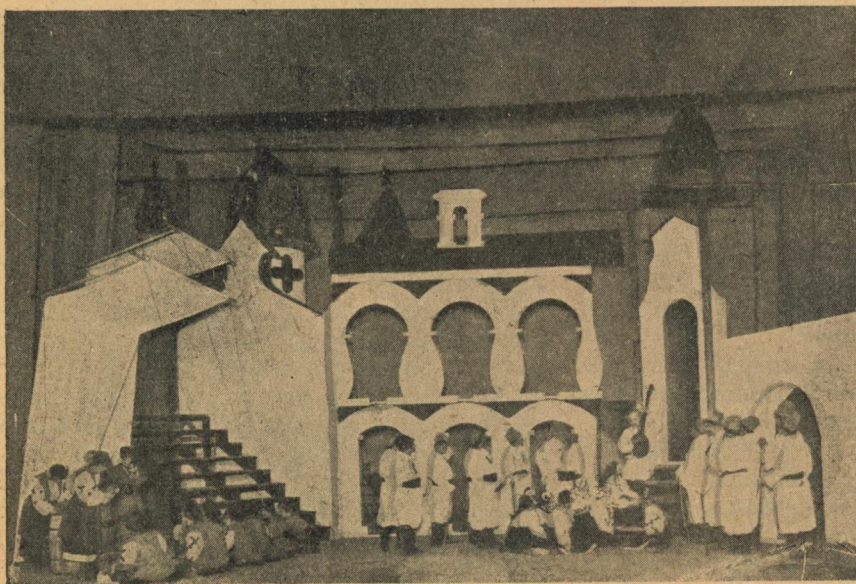

Столична опера „Тарас Бульба“ Арт. Сокіл (Марильця)

сивою танковою музикою, з таким глибокозмістовним плачем—тугою матери—сироти. Ці моменти (я оминаю вже останню картину, сцену з євреєм, раду козацьку під Дубном, в яких теж (агато етнографічних фарб і староукраїнського військового побуту) надзвичайно підвищують зацікавленість глядача до твору Лисенка.

Як же Столична опера подала „Тараса Бульбу“.

Оформлення Петрицького чудове. Художник, одійшовши від кулспромівського етнографізму, зумів перетати суть твору. Його оформлення, то не конструктивний стиль,—то своєрідний синтез ідеї твору з елементами етнографічної правди. В картині біля Братського монастиря художник, давши елементи барокового стилю зумів відобразити черству схоластичну культуру, аскетичний режим цієї навчальної установи українського середньовіччя. Коли на сцені

Столична опера „Тарас Бульба“ Декорації худ. А. Петрицького

Державній опері*)

хата Тараса, то подаючи кафель і посуд, художник через прозорі стіни робить видимим і „негатив“ свята — челядь, що товпиться біля вікон, заглядаючи як панство бавиться. І дивними здаються протести вчених академиків, що в одході художника від вампукіяльної „правди“ вбачили мало не злочин.

Режисерська рука також попрацювала не мало. Коли масовки першої та передостанньої дії (в каплиці) потребують ще де-якої проробки, то Січ, козацькі масові сцени біля Дубна подано в довершених формах. Але за найвдаліше і головне досягнення режисерської винахідливості я вважаю епізоди боротьби навколо Дубна, де на зразок кіно, в кількох епізодах намальовано картину штурму. Цього в сценарії немає і це надає опері певної рівноваги та завершеності. Ефектно подано й кінець опери. Коли пригадати ті „апофеози“ й „живі картини“ зі „співами“ (яких Лисенко не писав) і якими „угроблювали“, „Тараса Бульбу“ 1924 р., то режисерську роботу нині треба визнати цілком пристойною.

Не зовсім удались танки. Багато в них від „гопака“ й від „малоросійських“ танкових трафаретів.

Гарно звучать хори, видно працю й смак хормайстера.

Артисти. Паторжинський дав викінченого Тараса. У його дублера—Сердюка, мимо гарних голосових даних, Тараса не дороблено (чи то староста церковний, чи то просто куркуль).

Марильця—Сокіл і з вокального й з сценічного боку—закінчений образ.

Остап—Будневич дав скульптурну постать гоголівського бурсака—задираку.

Андрій—Серета при гарних голосових даних, —сценічного образу не мав: власне був гарний ліричний тенор, а Андрія не було (правда в цім винен почасти й Лисенко та його лібретист).

Гарне вражіння справляла татарка—Златогорова й особливо Настя — Коп'йова, що знайшла правдивих тонів для втілення образу матери (наче з пісні „Ой горе тій чайці, чаечці небозі“).

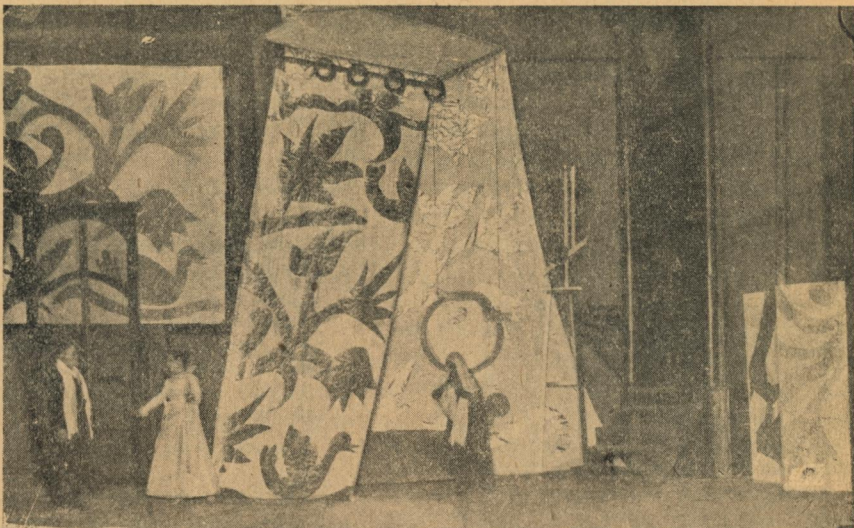
Надто метушливо не по кобзарськи—розважно —передав ролю кобзаря Колодуб.

Проте ансамблю було досягнуто, і весь дієвий сценічний матеріал було в належний спосіб опрацьовано.

Диригент Рудницький справився з оперою цілком.

В цілому, постава „Тараса Бульби“ в Столичній опері—це визначна мистецька подія.

Після неї по-перше мусять замовкити нарікання ніби на Україні лише за „україніза-

Столична Опера. „Тарас Бульба“ Декорації худ. А. Петрицького

торською“ методою будується оперна культура, а по-друге нині ми вже маємо на сцені й у пошані в публіки та митців — український матеріал і сюжетом твір високої мистецької вартості.

Козийський

*) початок див. № 8 „Н. М.“

Столична Опера. „Тарас Бульба“ Арт. Паторжинський (Тарас)

Почужих шпальтах

Поточного сезону театр ім. Франка з кожною прем'єрою змінює свої позиції в Києві. Найкраще це стверджує остання прем'єра театру „Заколот“—Фурманова, поставлена Засл. Арт. Республіки Гнатом Юрою й показана театром наприкінці лютого. Київська преса уділяє цій роботі Франківців багато місця й одноставно оцінює її, як значну подію на театральнім фронті, а „Пролетарська Правда“ від 22-ІІ пише, що „Заколот“

„виходить далеко за межі всього того, що нам доводилося бачити за останні п'ять років. Її можна порівняти хіба що до „Джиммі Гігінза“—постави, яка становила собою добу в нашому театрі. Але „Заколот“ переважує „Джиммі Гігінза“ нечуваною силою соціального патосу й незвичайним вибуханням масової емоційності та пристрасти“.

З кожного погляду, „Заколот“ сприймається, як монументальний і цілковито завершений у художній силі свій, твір.

В спектаклі вражає, пише т. Савченко

„не тільки високий патос соціальної героїки, не тільки шалена динаміка соціальної боротьби й не тільки вулкан масових пристрастей, почувань рознузданих інстинктів, а мабуть, найбільше те, що в цьому розхвилюваному бунтом людському морі,—виступає людина в своїй полярній суті: людина—показчик протилежних класових психологій і світоглядів. І найважливіше, розуміється, те, що людина виступає тут не в мертвій і плоскій схемі, а в живій, трагічно закромній соціальній практиці“.

А потім, позначивши, що драматургійний матеріал, поданий в аспекті протиставлення двох класових психологій на тлі революційної героїки й соціальної трагедії, надзвичайно трудний для театрального перетворення, автор рецензії визначає, що:

„До своєї важкої мети—і режисер і актори йшли впевнено, ні на секунду не форсуючи творчої енергії й рішуче уникаючи навіть натяку на штамп. Це варто подиву!“ а глядач сприймає спектакль від початку й до кінця

„з величезним хвилюванням і напруженням“.

Особно спинається рецензія на режисерській обробці п'єси, обмеженої сюжетно

„одним історичним епізодом—повстанням червоноармійської дивізії за найтяжчого часу громадянської боротьби“

і говорить, що

„режисер Г. Юра на цьому соціальному матеріалі зміг широко розгорнути картину класово-психологічних властивостей героїчного періоду нашої революції, показав страшну й непереможну її силу, знайшов глибокий ритм і класовий патос масової волі, масового рухання, вирізавши при тому, як уже було вище, сказано, яскраві постаті людей революції“.

В цілому ж вийшла вистава композиційно цільна й

„чітко закінчена. Лінію ритмичного наростання дано в глибокій внутрішній зумовленості. Матеріальне оформлення—конструкція (худ. Цапка) незвичайно просте, економне й мистецько-доцільне. На цій конструкції Гн. Юра зміг розгорнути широку будову вистави з численними масами, з великими динамічними сценами. Художник і режисер чудесно допомогли один одному“.

Особно спинається т. Савченко на акторській роботі в „Заколоті“, найкращій, за його словами, в порів-

Державний
Драматичний
— Театр —

імени
Івана Франка

„Заколот“

Виконавці:

Зверху: Юра Т., Козаківський, Коханенко.

Зверху вниз: Лійсар, Кам'янецький, Горська.

Внизу: Юрський, Сагатоський, Пилипенко.

Державний
Драматичний
— Театр —
імени
Івана Франка

„Заколот“

нянні з іншими п'єсами репертуару франківців. Він лише що:

„великі соціально-художні завдання постанови надихнули й акторів на максимальне творче напруження. Робота всіх їх—бездоганна. Але у де-кого просто блискуча. Тут треба назвати Юрського (Фурманов), що створив закінчений образ залізної, героїчної людини; Тер. Юру (Белов); Кам'янецького (Шегабутдінов), що дуже сильно, з потужним темпераментом змалював людину, безмірно віддану революції: його промова на мітингові прозвучала, як яскравий мистецький образ; Козаківського (Ериськин), Пилипенка (Караваев) і Коханенка (Чеусов). Пилипенко на цей раз виступив у невдалий його даним, ролі бандита, але зробив її дуже майстерно. Коханенко, як і завжди, виказав собі першорядним актором у надто складній ролі нікчемної й підлої людини.

Добре зробили свої невеличкі ролі Сагатовський, Лучицька, Терниченко, Лійсар, Шклярський та Лукашевич. Відмінну в деталях, але тотожну загальним тоном рецензію про „Заколот“ дає й газета „Вечерний Киев“ від 23-П визначаючи що:

„В целом, эта, крепко сделанная, постановка приобретает, в связи с 10-ти-летием Красной армии, особое значение, как памятник тем годам, о которых не только наше, но и будущее поколение вспомнит с чувством восхищения“.

Руська драма в Київі

(Інтер'ю з режисером тов. П. Рудіним)

В розмові з співробітником нашого журналу режисер П. Рудін про поточний сезон в Київському театрі Руської драми сказав:

Минуло вже більше половини сезону, до кінця все-ж лишається ще два місяці. Остаточні підсумки робити ще рано, проте можна вже зробити де-які висновки про другий сезон руської драми в Київі. Театр наш безперечно зміцнів у Київі. Новий репертуар із п'єс сучасної радянської драматургії безсумнівно переміг.

Ще минулого року, як організовувалася руська драма почалися палкі суперечки, проте, чи треба в інтересах каси ставити „Веру Мирцеву“, „Черную Пантеру“ и „Осенние скрипки“. А тепер про ці п'єси вже ніхто й мови не починає. Йде виключно новий репертуар, і театр на виручку скаржитись не може. Зала на 75% повна. Суперечки та диспути про те, яким повинен бути радянський робітничий театр уже притихли. Робітничий театр уже є, він виявив своє обличчя, своє „я“. Робітники мистецтва, почасті робітники театру, починаючи від режисера й кінчаючи найменшим співробітником—стажором повинні бути задоволені з своєї роботи: ми знайшли своїх драматургів, ми знайшли свою публіку.

Радянська драматургія припала до серця робітничому глядачеві. Назустріч театрові загули гудки фабрик, заводів з далеких передмість на автобусах, трамваях, а то й пішки полинув до театру органі зований глядач. Особливо цікаво спостерігати ті ціліві вистави, де-то вистави для цілих колективів напр. для шкіряників, тютювників, будівельників, залізничників. В театрі з'явилися і такі глядачі, що, вперше побачили театральну сцену.

У першій половині сезону проскакували в нашій репертуарі „Роман“, „Любовь Анны Пиглер“ та інші, а в другій половині сезону маємо новий репертуар майже на всі 100%

За два сезони найбільший успіх в нашій театрі мали „Конец Криворыльска“, „Любовь Яровая“, „Вредный элемент“, „Разлом“, „Луна слева“. Останньою капітальною роботою другого сезону буде „Бронеполд“.

Що ще сказати? Коли ми знайшли свого глядача, свого актора, свій водевіль („Вредный элемент“, „Луна слева“), свою побутову п'єсу („Ржавчина“),—то нам уже ніщо не пошкодити.

Бадьоро ми дивимось уперед твердо віримо в дальше зростання нашого театру. Вже розпочато роботу над організацією третього сезону.

Виконавці:

Зверху: Юра Т., Козаківський, Коханенко.

Зверху вниз: Лійсар, Кам'янецький, Горська.

Внизу: Юрський, Сагатовський, Пилипенко.

Концертна естрада в Харкові

Визначніший з поміж концертів останнього тижня, безперечно був концерт артистів Великого Театру С. Мигая та Е. Степанової, що одночасно найвизначніший вокальний концерт за весь зимній сезон цього року. По-перше, — обидва співці мають прекрасні голоси, техніку вокалу, а по-друге, їхнє виконання й інтерпретація музичних творів ними піднімаються над рівень звичайних, досягаючи у С. Мигая надзвичайної виразності й своєрідності.

Програм даного концерту становили арії з опер Кармен, Паяци, Євг. Онегіна, Гамлета, Сев. Цирюльника й Юланти, виконані С. Мигаєм, та з опер Лакме, Шукачі перлів й Ріголето, виконані Е. Степановою. Крім того виконано дует Розіни й Фігаро з Сев. Цирюльника. Доповнювали програм численні романси Даргомижського, Шумана, Шуберта, Юрасовського, Чайковського, Рахманінова, Гречанінова, Василенка й ін. При своїй повноті й різноманітності програм концерту однак не визначився новизною, бо навіть навпаки, і лиш майстерне й високо — мистецьке виконання примусило це забувати. Особливо свіжо не по-оперному прозвучали в Мигая всі оперні арії, в яких артист майстерно поєднує спів з виразною декламаційністю, а суто-вокальним творам надає легкості звучання. Виконання ж романсів, мимо його експресії й надзвичайної емоційної насиченості, на нашу думку, вибивається з характеру камерного співу їх перебільшенням за рахунок вишуканості інтонацій, тембрових фарб та проникливої широти.

Брак останнього більш відчувається в співі Е. Степанової, через що при всій його бездоганності з боку вокального, виконання артистки якось не зворушує, не проймає слухача, що лиш милується прекрасною музикою звуків.

А проте, прекрасні співці, співці — художники.

Співучасник Мигая й Степанової в концерті віолончеліст Дінов добре виконав „Мелодію“ Глюка та „Скерцо“ Кленгеля, що ж до виконання інших, зіграних ним річей, то воно, маючи установку на голу віртуозність, нас не задовольнило.

Виконавці в особі піяніста — харків'янина Полякова знайшла чутливого музику, закинути якому можна лиш перебільшену скромність у визначенні ролі ф. — п. супроводу, — адже в творах скажім Рахманінова ф. п. партія є партія, а не тільки акомпанімент.

Концерт Діни Фрейчко, що відбувся того ж 4-III в Буд. Літератури, організований виконавською секцією Харківської Філії ВУТОРМ'у (кол. Муз. Т-во ім. Леонтовича). Концерти цієї організації ми нещодавно відзначали як одні з цінніших в сфері популяризації сучасної музики, тим дивніше в організації Філією цього концерту. Досить цікаво підібраний етнографічний програм концерту, з цікавими обробками народніх пісень засобами сучасної музики, зробленими Борисовим, Дашевським та Мейтусом — членами Харк. Композиторської Майстерні ВУТОРМ'у (Всеукр. Т-во Револуційних Музик), абсолютно не вкладається в голосові й артистичні дані співачки та піяніста — (Розенберг), сфера яких на сьогодні — єврейські побутові пісні. Однак в засоби — дні для цієї невеличкої ділянки етнографічної музики ніяк не можна убагати багатство й різноманітність етнографічної музики народів Радсоюзу.

Отже, організаторам концерту треба критичніше ставитися до своєї роботи.

Концерт камерної співачки Рябової (Діловий Клуб 6-III) теж не являв особливого інтересу. Співачка працює в галузі камерного співу вже кілька років, придбавши досить великий і цінний репертуар від класиків зах.-європейської й російської музики до новітніх композиторів (і в даному концерті виконано твори Бетховена, Шумана, Шуберта, Мусоргського, та Глазунова й Александрова), але ні з вокального боку ні з боку інтерпретації й виконання артистка далеко не сягнула. Звук розроблений мало, окремі регістри голосу не вирівняно, міміка примітивна, тлумачення не оригінально. Бажання працювати в галузі камерної музики, що потребує високої техніки й музичності покладає на артистку обов'язок далеко більшої роботи над собою, ніж те, спостерігаємо.

Добре акомпанував співачці молодий піяніст Топілін, студент Харк. Муз. — Драм. Ін — ту.

Симфонічний оркестр під кер. проф. Розенштейна запрошений клубом пролетсгуду вдруге, з огляду на великий успіх у студентства першого концерту, виступив 5-III з майже новим програмом, ввівши до нього „Ніч на Лисій горі“ Мусоргського, Фантазію для ф. — п. з оркестром Ліста та музику в танкових ритмах — „Український танок“ Акименка (брат укр. композитора Я. Степанового), „Яблучко“ з балету „Червоний Мак“ — Глієра, вальс Штрауса й інш.

Як і перше концерт мав великий успіх у студентства.

Треба окремо відзначити дуже вдалий виступ в концерті студента Харк. Муз. — Драм. Ін — ту Скловського (учень проф. Фанненшталя), що рекомендує талановитого юнака — піяніста, як музику з добрим майбутнім.

Цікаво відзначити висловлюване слухачами побажання почути з відповідними поясненнями, що їх запровадив диригент при виконанні програму, твори сучасних композиторів Прокоф'єва Стравинського, Мясковского з одного боку і класиків (Бетховена й ін.) з другого. Частина студентства прагне почути відбиті у музиці настрої й дух нашої революції, нашої доби. Одночасно почувується потяг до обізнання з музичною культурою українського та інших народів Радсоюзу (прохання виконати твори українських композиторів, кавказьких й ін.)

КОЖНИЙ РОБІТНИК МИСТЕЦТВА Й КОЖНИЙ,

== ХТО ЦІКАВИТЬСЯ МИСТЕЦТВОМ ==

Повинен бути передплатником ілюстрованого

тижневика

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Умови передплати на 1928 рік: на 12 м. — 8 крб.

на 6 міс. — 4 крб. 25 к., на 3 міс. — 2 крб. 25 коп.

Кіно й Голлівуд

Європейська кінопреса, особливо англійська, вже багато раз ховала Голлівуд і його кінопродукцію. Колись, — період „хай гірше аби інше“, — це віщування банкрутства вважали за гарний тон, потім воно перейшло на звичку й тепер, коли справді американська кінематографія переживає найтяжчу кризу, це вже нікого не дивує.

Доба розвитку американського фільму, що незабаром, не зважаючи на всі потуги американського кінокапіталу, буде належати до історії, музеїв та розвідок Мусінака — це блискучий розвиток так званої „стар“ системи та метода реалізації за „крицевим“ сценарієм.

Наслідок системи — „стар“ (зірок) загально відомий: перетворення нечуваними гонорами артиста в банкіра, вічні судові процеси, скандали в студії, знищення за всяку ціну молодих конкурентів, притягнення публіки широкою дутю рекламою „стар“ халтура у виконанні, вічна одноманітна їжа для глядача: — великі плани-обличчя „стар“ авфас.

„Крицевий“ сценарій, сценарій декупований, розбитий на сцени з передбаченням найменших дрібниць, щільно зв'язаний з дією системою „стар“. Рецепт його криці має дві ознаки: сюжетний шаблон — моральний напис в жанрі Армії Рятунку після назви фільму, кілька пейзажів — вступ фільму, ефектна перша поява „стар“, так званий — презентаційний, строго виважена комбінація дієвих осіб, тансінг, мюзик-гол в першій половині, роздягання з боротьбою та перегонами в другий, щасливий кінець з поцілунком, вінчанням та дітьми й технічний консерватизм — позбавлення режисера, оператора, декоратора, будь яких мистецьких перспектив і ухилів від затвердженого директором — капіталістом — плану — „континюїті“, жодних експериментів, жодних шукань нового... Не згоден, твою працю буде продовжувати інший...

Ці два фактори, що так спричинились славі американського фільму в минулому, тепер стали причиною його занепаду.

Останні номери Нью-Йорського „Фільм-Дейлі“ подають відомості про спроби розв'язання проблеми „стар“: великі фірми з певною кількістю „лідинг“ — артистів не відновили на 1928 рік контрактів, не витримавши постійних вимог збільшення гонорару, що часто вносили 60% вартості фільму... Вже не побачимо Назимової, Флоренс Відор, Бетті Комсон, цілої низки артистів мужчин у фільмах Ферст Нейшенел, Метро, Універсал. Замість старих дорожкоштовних, молоді — дешеві: але це знецінення старих зірок не радикальне вирішення справи. Винні не підтоптані „зірки“, а стара система, змінити яку Америці буде не під силу.

Крицевий сценарій зі свого боку привів до рішучого протесту, проти декупажа, нині кращі режисери Голлівуда, — Кінг Відор, Джемс Крюзе, — вимагають дати їм спроможність працювати за „партитурою“, що дозволяє „крутити“ фільм в сюжетній послідовності, сприяє технічним експериментам та творчій імпровізації. Звичайно імпровізація ця обійдеться не дешево виробничим фірмам.

Ця концепція сценарія ясно вже не може задовольнити світового глядача, він не хоче старої рутини, старих прийомів... Доба капіталістичного бізнесу, золотої пропасниці в кінематографії підходить до кінця. Серійне виробництво фільмів — стандартів вже не має глядачів.

І коли Голлівуд ще в останніх своїх потугах дасть кілька добрих фільмів — це будуть фільми Чапліна, Пікфорд, Ллойда, Юнайтед артист кількох незалежних режисерів, що нічого спільного з американськими кіно-магнатами Зукром, Ласкі, Майером Левом не мають.

Ев. Д.

Совкіно. „Бабы рязанские“

В Одесі

За постановою загальних зборів оркестру Державної Оперы оркестр в цілому складі вступив членами до Одеської філії Т-ва ім. Леонтовича. Вступ оркестру дав великі можливості філії в справі поширення її роботи (симф. концерти по робітничих клубах, по літніх садах то-що).

На диригента хорової капели запрошено диригента Державної оперы Миколу Покровського. Участь в роботі молодого енергійного диригента є запорукою посунання й поширення роботи капели. Нині капела розпочала вивчення записів Демуцького, що їх Одеса досі не чула. Цей програм має бути виконаний на спеціальному концерті, присвяченому творчості Демуцького.

Першими днями березня Т-во має перевести літературно-музичний вечір присвячений творчості поета Павла Тичини за участю самого поета. У вечорі беруть участь найкращі артистичні сили Державних театрів м. Одеси.

На Шевченківські свята Т-вом організується приїзд до Одеси капели „Думка“. Участь „Думки“ дасть можливість широко поведи роботу в справі поширення серед пролетарських мас української хорової культури.

Правлінням Одеської філії Т-ва ім. М. Леонтовича в плані роботи намічено заорендувати літній міський садок, що дасть Т-ву можливість розгорнути широко свою роботу серед робітництва в формі концертів симфонічного оркестру та хорової капели з дешевими цінами.

С. К.

„Сирокко“ в Камернім театрі

„Сирокко“ в Камернім театрі продовжує ту комедійну й опереткову лінію многогранного репертуару театру Таїрова, що вперше позначилась „Жирофле Жирофля“, — „Лекока та „День и ночь“.

Від цих перших оперет поставлених театром „Сирокко“ різняться трохи іншим сатирично-комедійним ухилом і новим літературним матеріалом.

Повість Соболя — „Рассказ о голубом покое“, використана В. Заком і Ю. Данцигером для „Сирокко“ описує життя завсідгшніх курортних гостей в однім з поміж щасливих куточків Італії, заскочених марудним і гнилим Сирокко, південним вітром, що отруює життя.

Авглієські сухоребрі леді, американські фабриканти консервів і німецькі „радники його величності“ страшили звичну для них рівновагу.

Всі гості наміряються втікати з готелю, але дві особи зацікавлені, щоби їх затримати: власник готелю й художник Ріст, закоханий в дружину німецького радника.

Ріст телеграфом викликає з Риму свого приятеля Козакова, що підносить настрій всьї компанії, примушуючи її забути всі свої маніри в безумних оргіях, які досить неприємно показують пересічного європейського буржуа.

Сирокко минає й туристи спохватившись знову намагаються на себе великопанську маску, з жахом згадуючи свої недавні безумства. Казаков, що поміг Рісту викрасти дружину радника, здається їм тепер більшовиком і вони миряться з ним тільки довідавшись, що це всесвітнє відомий артист Рандольфо.

Автори „Сирокко“ дотепно використали кістяк повісті для створення веселої й гострої сатири на європейське міщанство. Трохи не в'яжеться тільки фінал комедії де вони наміряються ніби то справді показати опереточного Казакова більшовиком, і примушують його патосно агітувати курортних гостей і прислугу.

Це штучна й брехлива сцена, що порушує легковажно-веселий комедійний тон сатири, яке усім своїм змістом не може претендувати на серйозність зіставлення Казакова (як нову вільну людину) з усесвітнім міщанством. По-сути в сатирі за взірцем численних творів західної літератури зіставлена тільки вільна від умовностей богема з міщанством.

Соціальний тонус сатири незначний. Однак в репертуарі Камерного театру „Сирокко“, не накреслюючи ні нових ідейних шляхів, ні нових формальних прийомів, мусить бути позначене, як позитивне явище.

Всі звичайні для Камерного театру складові елементи спектакля в „Сирокко“ доведені до максимальної простоти й типовості.

Спектакль яскраво характеризуючи пересічний рівень викінченого театрального майстерства, уникнув того камерного естетизму, що до останнього часу так заважав Камерному театрові вийти на широкий шлях створення загально значних співзвучних сучасності театральних цінностей.

З цього погляду „Сирокко“, будиши позбавлена нових винаходів та театральних хитрощів, може розцінюватися як новий крок театру в бік вижиття своїх камерних традицій.

Альф

Х Р О Н І К А

Харків

В Державній Столичній опері. 18-III йде „Прекрасний Йосип“, балет на дві дії „Гротеск“ (сюїта „В Сонячнім промінні“). Ставить спектакль Касьян Голейзовський. Перша ніч в оформленні худ. Б. Ердман, друга — худ. Волненка. Музика Василенка, диригент Вайсенберг.

Театр „Березіль“. На цій тижні поновляє „Король Бавитсья“. В роботі прем'єри — „Змова Фієско“ — Шіллера і муз-комедія „Я запеклий буржуа“ за романом Вотеля, в оформл. Генке-Меллер.

Дирекція театру веде переговори з ВУК металистів, що звернувся з пропозицією обслужити периферію, зокрема Донбас. Коли цю угоду не буде екладено, театр проловжить свій сезон у Харкові до 15 травня, після чого виїде на гастролі до Київ та Дніпропетровського.

Харк. муз. комедія. Розпочала роботу над новою оперетою „Марсіянка“, що вперше йтиме у Харкові. Ставить її головн. режисер Ф. Таганський, художнє оформлення Н. Соболя. Прем'єра в 20 днях березня.

В музичнім Т-ві ім. Леонтовича 26-28 лютого відбувся 2 Всеукраїнський з'їзд муз. т-ва ім. Леонтовича. З'їзд зробив підсумки минулої роботи, що виявилася в зростанні кількості периферійних музичних організацій, у великій виховничій роботі своїх членів.

Надалі з'їзд ухвалив перейти від безпосередньої масової культурницької роботи до поглибленої творчої й виховничої роботи, до організації висококваліфікованих музичних сил на Україні. З'їзд ухвалив змінити назву т-ва на Всеукр. Т-во Революційних Музик (ВУТОРМ).

Капела „Думка“. Після закінчення концертів у Києві виїхала на гастролі до Одеси, де вона має дати 18 концертів. Після Одеси Капела приїде до Харкова.

Харківська окружна музична виставка. Вже проведена підготовча робота що до утворення виставки, на якій будуть репрезентовані всі муз-організації округи. Мета виставки. подати розвиток музичної культури в окрузі за 10 років. Коли фінансова справа розв'яжеться позитивно, виставка почнеться ближчого тижня.

Постачання робітничих клубів кіно-картинами. За пропозицією робітничого кіно при окрпрофраді 4 найбільших клуби — металистів, Журавлівський, Основ'янський і Павлівський постачатимуться новими картинами зараз же після того, як вони пройдуть в центральних кіно-театрах Харкова, а не по всіх комерційних кіно, як це було дотепер. В березні в цих клубах ітиме „Звенигора“.

Перспективи літніх гастролей у Києві

Літом у Києві мають гастролювати такі театри: Театр ім. Вахтангова з п'єсами: „Принцеса Турандот“, „Лев Гурьч Синичкин“, „Виринея“ і „Разлом“, Театр ім. МГРПС з п'єсами: „На рельсах“, „Константин Терехин“, „Мятеж“, „Шторм“, „Штиль“, і „Луна с'єва“, Театр Революції зі своїм останнім репертуаром Московський Камерний Театр, Театр Імпровізації та основа група Синької Блаузи; що нещодавно повернулася із закордону.

Київ

Держтеатр ім. Ів. Франка. — До театру Франка приїхав режисер Ленінградських Великого та Малеого Академічних театрів, Сергій Радлов та художник Валентина Ходасевич, які приступили до роботи над п'єсою Толлера „Гопля ми живем“. Головну роль у п'єсі гратиме Засл. Арт. Республ. Гнат Юра.

П'єса піде наступною прем'єрою в театрі.

З нагоди X роковин Червоної Армії 45 червонопрапорна дивізія подарувала театрові книжку „Історія боротьби 45 дивізії“. В свою чергу театр від імени робітників має піднести дивізії адресу та почесний квиток на постійну ложу, що адміністрація театру призначила для Червоної Армії.

Держтеатр для дітей. Цими днями має відбутись 1-й літературно-музичний ранок присвячений Пушкіну.

Єврейський театр „Кунст-Вінкл“ До складу труп театру вступили артисти: Бугова, Ліфшиц та Абельов.

Укр. Пересувний Театр. Театр показав п'єсу „Республіка на колесах“ Мамонтова, та приступив до роботи над п'єсою Лавренева — „Розлом“, що її ставить режисер Рожківський в оформленні худ. Крейна.

Закінчення сезону в Київських театрах. В кінці березня та на початку квітня закінчують сезон всі київські театри.

Продовжувати роботу будуть лише: театр музкомедії до 1 травня, та театр руської драми, що перейде з перших днів квітня до приміщення Оперного театру до 1 червня.

Нова опера. На день X річного ювілею Муз. Драм. Інституту ім. Лисенка буде поставлена нова опера проф. Золотарьова „Хвесько Андібєр“.

Всеукраїнська музична виставка в Києві. Розпочато підготовчі роботи до Всеукраїнської Музичної виставки. Виставка має бути в Києві і в ній візьмуть участь кращі державні ансамблі та колективи.

Всеукраїнська виставка образотворчого мистецтва в Києві. За 2 тижні виставку одвідало 121 екскурсії, близько 30.000 людей.

Президія Окрвиконкому з зв'язку з великим значінням виставки ухвалила підтримати домагання ОРПС про те, щоб виставку залишили в Києві ще на 2 тижні.

Москва

Заслужені артисти. Постановою колегії НКО РСФРР з нагоди 15 річчя МХАТ'а ІІ Б. Сушкевич, М. Дурасова, С. Глазінтова, що працюють у театрі ще з початку його заснування, титуловані Заслуженими Артистами Республіки. Одночасно званням Заслуженої Артистки Республіки титуловано артистку Московського Драматичного Театру Р. Кареліну-Раїч, що працює на сцені 30 років.

Щоденник театру

Театр ім. Вахтангова одержав нову п'єсу Всеволода Іванова „Блокада“.

МХАТ ІІ намітив поставити нову п'єсу „Возвращение Флора“ із життя вузівської молоді. П'єса піде ще в цій сезоні. Влітку п. р. театр має гастролювати по Україні.

Реалістичний театр готує п'єсу Ф. Ваграмова й Н. Петрашкевича „Артем Вьюга“ із часів громадянської війни (1920 р.).

Експериментальний театр дає в березні оперу „Лакме“ з переробленим текстом. Ставить режисер Шерадидзе.

Студія Малеого театру почала роботу над американською п'єсою Брукса й Ліхта „Летящий Орел“. Тема п'єси — захоплення Америкою Мексики. Ставить Г. Топорков і Гладков,

Харківський Робітничо-Селянський театр

Трьохмісячна робота робітничо-селянського театру на Харківщині показала, що основна установка театру була взята правильно. В своїй практичній роботі театр користується великою увагою трудового селянства та наймитів, про що свідчить с товідсоткове одвідування його вистав, а також одержані театром подяки від селян та два червоних прапори (с. с. Таранівки та Печеніги). Це яскравий показник популярності театру серед свого глядача, а значить і запорука зміцнення його, як мистецької одиниці в майбутнім.

До 1 січня театр одвідав такі села й районні центри: Нова Водолага, Бірки, Таранівка, Зміїв, паперова фабрика біля Змійова, Геніївка, Чугуїв.

На тридцяти двох виставах театру побувало 9200 глядачів з поміж них демобілізованих червоноармійців та незамужників 1200 — безплатно.

Поряд з суто театральною роботою театр інструктував драмгуртки на селі через бесіди, конференції та практичні вказівки. Проводить театр також анкетне обслідування та стежить за реакцією глядача, збирає й записує матеріали що до культури села та нового побуту на селі.

Кіно-хроніка РСФРР

„Межрабпом-Русь“ закінчила новий селянський фільм „Счастливый Червонец“. Ставив картину режисер Дмитрійєв за сценарієм Майорова. Оператор Б. Франциссен.

В роботі такі фільми: 1) „Соперницы“. Сценарій Г. Грінберга. Режисер А. Молчанов. 2) „Чортова оаба“. Сценарій Молчанова й Майорова, режисер Молчанов. 3) „Деревенская Лизистрата“ — сценарій В. К. Гуркіна.

Крім того закінчено короткометражний мультиплікаційний фільм на різні кооперативні теми.

„Конец Санкт-Петербурга“ в Берліні. Новий фільм Пудовкіна пройшов з надзвичайним успіхом в Берліні. Фільм демонструвався в одному з найбільших кінотеатрів.

Статистика Радянського кіно. За даними „Совкіно“ кіноорганізації СРСР випускають за рік біля 122 повнометражних картин і 40-50 культурфільмів. Всього за весь час існування радянського кіно з 1922 року до кінця 1927 року випущено 322 картини, не беручи на увагу науково-популярних, культурних та хронікальних картин.

В сезоні 1926—27 року Совкіно поставило 42 фільми. В сезоні 1927—28 р. Совкіно гадає поставити 53 фільми.

Швидкий зріст Радянської кінематографії особливо яскраво видно з таких цифр. В сезоні 1922—23 р. всі кіноорганізації поставили разом тільки 12 картин, а в сезоні 1926—27 р. — 122 картини. Два роки тому в Радянськім Союзі прокачувалось закордонних 87% і тільки 13% радянських фільмів. Наприкінці 1927 року радянських фільмів уже було понад 60%. 1925 року по всім Союзі було 1397 кіно-станцій, а наприкінці 1927 року 4698, з них 1491 комерційних, 1788 клубних, 1187 селянських пересувних і 232 селянських стаціонарних.

Відповідальний редактор

М. Христовий

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Столична Державопера

Кармен

Опера на 4 дії, музика Ж. Бізе

Дієві особи:

Кармен Златогорова
Мікаела селянська дівч. Пасхалова
Фраскіта Оловейнікова
Мерседес Маркова
Дон-Хозе Голинський
Ескаміліо Будневич
Іль Дон-Кайро Маєргут
Іль Ромендо Колужний
Цуніга лейтенант Ходський
Маралес Коваль
Офіцери, саєдати, хлоп'ята, фаб-
ричні робітники, цигани, контрабан-
дисти то-що.
Танки 2-го акту в викон. Стрі-
лової й Чернишова (І танок) та Ду-
ленко (ІІ танок) в постан. балет Мес-
серера. Сучасне оформлення худ.
Кігеля. Диригент **Ав. Рудницький**

Лібрето

Діється в Севільї.

Хозе молодий сержант, що має за наречену дівчину зі свого села Мікаелу, одержує через неї звістку від своєї матери. Зворушений Хозе присягається бути вірним Мікаелі.

Поруч з вартівнею фабрики цигарет. Туди йдучи робітниця, циганка Кармен забачила, і вподобала вродливого Хозе. Вона залицяється до його.

Згодом на фабриці скандал. Кармен посварилась і кинулась з ножом на якусь робітницю. Лейтенант Цуніга посилав Хозе арештувати Кармен, лишившись з Хозе на самоті вона причаровує його. Хозе дає їй утікти.

В корчмі, де збираються контрабандисти гуляння. Найрізноманітніша юрба. Між ними цигани контрабандисти і Кармен. Їм треба йти сьогодні через кордон і вони умовляють Кармен. Та не хоче, почувши, що Хозе вийшов уже з в'язниці. Хоче його побачити, бо тут призначила йому побачення.

Коли всі розійшлись, приходить Хозе. Кармен умовляє його йти з нею—стати контрабандистом. Він опирається. Справу вирішує Лейтенант Цуніга, що закоханий в Кармен пришов до корчми. Він ображає сержанта, а той нестерпівши шпурляє в нього стільцем.

Хозе бандит. Він у горах з циганами. Мікаела приходить його шукати, та згір іде матодор Ескаміліо, третій закоханий у Кармен, і єдиний тепер щасливий. Мікаела ховається в печеру. Ескаміліо зустрічається

з Хозе. Вони суперники. Бій на ножах. Цигани, що повернулись з гір розбороняють їх.

Знайшли Мікаелу в печері. Вона умовляє Хозе вернутись до матери. Кармен його уже не любить і він іде за Мікаелою, загрожуючи помсти на Кармен.

Перед цирком. Юрба сірчає борців, що йдуть на бій. Коли всі розходяться подружки Кармен попереджують її, щоб стереглась, бо з юрби за нею стежить Хозе і відходять. Кармен хоче по хвилі також іти та її перестріває Хозе. Він благає в Кармен кохання, та вона відповідає тим, що штурляє його перстень. Ошалілий Хозе забиває Кармен.

Тарас Бульба

Опера на 5 дій, 7 картин.

муз. Лисенка

Дієві особи:

Тарас Бульба, полковник козачого війська на Україні, а потім наказний січовий отаман під Дубном-Паторжинський, Сердюк

Настя, його дружина Копйова, Ропська
Остап старший син
Тарасів, Будневич, Гришко
Андрій, молодший син
Тарасів Серєда, Базанов
Вовода Дубенський, польський магнат Шаповал
Марильця Воводівна Соція
Тагарка-служниця
Воводівни Мартинов
Кирдяга Максименко
Кошовий Січи Запорізької Семенцов
Товкач, осаул
приятель Тарасів Мартиненко
Кобзар-посланець Колодуб
Янкель-прибічник Бульбин у війську (Маркитант) Дідківський
Запоріжець у Києві, на майдані Серповський
Ключар Братського монастиря Семенцев
Писар Маєргут
Суддя Мінаєв
Осаул Горюхов
Бунчужний Серповський
Постава Гол. Режисера . В. Манзія
оформлення й строї
Худ. А. Петрицького
Диригент А. Рудницький
Танки в постан.
балетм. М. Моїсеїва

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

в Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Червоний мак

Балет на 3 дії, 24 епізоди муз. Р. Глієра.

1 дія. 1 епізод

В порту. „Чекають на роботу“.
Кулі: Аркад'єв, Смірнова, Зінченко, Сімі. Наглядачі: Горошко, Турецький, Голишів, Лазурін.

2 епізод

Розвантажують радянський пароплав. „Кулі працюють“.

Кулі й наглядачі ті самі, що в першому епізоді.

Нач. порту Суворов.

3 епізод

Китайський ресторан. „Европейці розважаються“.

Господар ресторану — Муравін. Мандарини: М'яз, Корик. Європейки: Маслова, Якобі, Імханицька Годар. Європейці: Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський. Служниці в ресторані: Атаманова, Плотникова, Лукашова, Гвоздьева. Танцюристи малайки: Дуленко, Переяславець, Озолінг, Гасенко, Стрілова, Долохова, Штоль, Калініна, Лур'є. Носії паланкіна: Павловський, Скрипниченко, Сакочич, Лир. Тай-Хуа, китаянка танцюристка — Сальнікова. Лі Та-чу, наречений Тай-Хуа; англійський шпиг: Литвиненко.

4 епізод

Танок Тай-Хуа на столі — Сальнікова.

5 епізод

Ресторан. „Європа танцює“.

Фокстрот: Маслова, Якобі, Імханицька, Годар, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий. Тай-Хуа — Сальнікова. Лі Та-чу — Литвиненко. Прислужниці ті самі, що в 3 епізоді.

6 епізод

Пароплав розвантажують далі. „Наглядачі та поліцаї працюють“.

Кулі, наглядачі, поліцаї, начальник порту, Лі Та-чу.

Капітан радянського пароплаву — Моїсеїв.

Радянські матроси: Рейнке Маневич, Тарханов, Горохов, Тихомирова, Берг, Горн, Васіна Ланцман, Дунаєвська.

7 епізод

Ресторан „Зустріч Тай-Хуа з капітаном“.

Тай-Хуа, Лі Та-чу — капітан. Нач. порту, господар ресторану.

Танок Тай-Хуа з Лі Та-чу: Сальнікова й Литвиненко.

Фокстрот малайок. Танок Тай-Хуа.

8 епізод

Китайська вулиця „Рікші працюють“.

Рікші, європейці, колодники, кулі, поліція, китаянки, китайчата, мандарини, носії паланкінів.

9 епізод

В порту. „Інтернаціональні матросські танки“.

Індуси — Плетньов і Чернишов, Папуас — Ковальов, Япанець — Литвиненко.

„Яблучко“, танок радянських матросів: Горохов, Гнутий, Горошко, Стоянов, Рейнке Маневич, Барський, Тарханов, Владіміров, Берг, Тихомирова, Васіна, Горн, Ланцман, Дунаєвська, Аркад'єв.

II дія 1 епізод

„Китай вночі“
Англичанин — Суворов.
Тай-Хуа, Лі Та-чу, капітан, змовці, рікші, китаянки, мандарини, човнарі.

епізод

„Шахи“.
Капітан, англичанин, Тай-Хуа, Лі Та-чу.
Шахи: учні студії.

3 епізод

„Курільня опіуму“
Танок мандаринів: Аркад'єв, Владіміров, Гнутий, Горохов. Прислужниці — учні студії. Кошмари — учні студії.

4 епізод

„Фальшовані, прокламації“ „Провакація“.
Англичанин, Лі Та-чу, змовці, кулі, поліція, капітан, радянські матроси, Тай-Хуа.

5 епізод

Кімната Тай-Хуа. „Зустріч з батьком“.

Тай-Хуа — Сальнікова. Кулі, батько Тай-Хуа — Тарханов.

6 епізод

„Сни Тай-Хуа“.
В полоні тисячолітнього Китаю. Мрії й похід: вик. увесь балет та учні студії.

Адажіо: Дуленко, Васіна, Переяславець, Горохов, Ковальов, Маневич.
Танок з крилами: Плетньов — Чернишов.

Адажіо-Сальнікова, Литвиненко.

Танок — з дітьми: Дуленко, Ковальов та учні студії.

Танок — Литвиненко.

Танок — Сальнікова
Фінал — усі.

Арт. Маєргут

Наздки Гофмана

Опера на 4 дії Оффенбаха
Переклад О. Варави

Олімпія	Шишацька
Джультета	Копйова
Антонія	Розанова
Ніклаус	Златогорова
Голос матери	Козакевич
Гофман	Голинський
Ліндорф	Паторжинський
Допертутто	
Копеліус	
Миракль	
Кресгель	Ходський
Спаланцані	Дідківський
Шлеміль	Семенцов
Натанасель	Колодуб
Косеніль	Калюжний
Цитичинаціо	Маєргут
Герман	Мінаєв
Мотер	Серповський

Диригент Вайсенберг

Художник О. Хвостов

7 епізод

„Червоний мак“ „До волі до щастя“.

Тай-Хуа — Сальнікова, капітан Моїсеїв.

III дія 1 епізод

„В посольстві“
Чарльстон: Стрілова, Гасенко, Штоль, Калініна, Маслова, Якобі Годар, Берг, Імханицька, Тихомирова, Плетньов, Чернишов, Гнутий, Барський, Горохов, Маневич, Рейнке, Горошко, Владіміров, Муравін.

Танок на таці: Долохова або Штоль, Плетньов, Чернишов, Барський, Гнутий.

2 епізод

Китайський театр. Будова театру.
Режисери: Аркад'єв, Тарханов,

бутафори і вістуні — допоміжний склад і учні студії.
Чорт—Литвиненко.
Китайки з парасольками: **Переяславець, Васіна, Ландцман, Годар.**
Танок Тай-Хуа—**Сальнікова.**

3 епізод.

„Прибірання театру“.
Режисери, бутафори.
Вальс Бостон (див. Чарльстон).

4 епізод.

„Змова“.
Змовці: **Суворов, Литвиненко, Тарханов, Аркад'єв.**
Китайки з чаєм: **Малець, Ужанська** й учні студії.
Тай-Хуа і капітан.

5 епізод.

„Церемонія китайського чаю“.
Англичани, європейці, китайки з чаєм.
Танок з отруєним келехом — **Сальнікова, Моїсеїв, Литвиненко.**

6 епізод.

„Мрії Тай-Хуа“.
Тай-Хуа—**Сальнікова.**

7 епізод.

Заклик до повстання. Смерть Тай-Хуа. Апофеоз. **Сальнікова, Литвиненко** й всі учасники.
Діється за наших днів.
Постановка **М. Моїсеїва.**
Оформлення сцени й строї Худ. **Ан. Петрицького.**
Диригент—**П. Ставровський.**
Лібрето **Курилка**
Спектакль ведуть: **Муравів і Чемезов.**
Соло на скрипці **Добржинець, Пергамент.**
Машиніст—**І. Калачов,** костюмерша—**Турчавінова,** парикмахер, гример—**Костюнов,** бутафор—**Т. Янковський.**

Лібрето

Радянський пароплав приходить до китайського порту. Його прибуття будить гарячі симпатії до СРСР в трудящих і злобу в європейців та китайської буржуазії, що бояться недоброго для них впливу більшовиків. Проти радянських моряків організовується змова, що її викриває китайська артистка Тай-Хуа—(„Червоний мак“); розлютовані невдачею змовці забивають Тай-Хуа, умираючи, вона заповідає трудящим, що її оточують, боротися за революцію.

Гротеск

(В сонячній промінні)

Балет на 1 дію. Музика **С. Василенка.**

Постава балетмайстера Московського Великого Театру **Касьяна Голейзовського.**

Дієві особи:

Дівчина **Дуленко**
Юнак **Маневич**
Група нічних метеликів: **Калініна, Тихомирова, Якобі, Горн, Ландцман, Васіна.**
Група мораль і її почет: **Владимирів** і допоміжний склад трупи.
Нічний метелик **Лур'є**
Метелик **Аркад'єв**
Група гротеск **Маслова, Стрілова, Гасенко, Імханицька, Чернишов.**
Група А: **Романська, Озолінг, Лукашова, Жерлинська, Гнутий, Барський, Гусаров, Троїцький.**
Група В: **Ворона, Дунавська, Малець, Гаїна, Стоянов, Скрипниченко, Автанділов, Семинаренко.**
Група С: **Годар, Шталь, Доло-**

хова, Ужанська, Тарханов, Суворов, Бабін, Голишів.
Диригент **Вайсенберг**
Оформлення й строї художника **Воленко**
Режисер **Муравин.**

Лібрето

Юнак і дівчина зустрілись покохали одне одного, але забобони та умовності не дозволяють їм признатися в коханні. Саме тоді коли юнак і дівчина вирішують знехтувати умовності на сцену приходить мораль в особі двох старих дідів, що свою фізичну хіть і ханженство ховають під машкарою добродійства. Юнак зриває цю машкару міщанської морали.

Прекрасний Йосип

Балет на 2 дії й 3 картини. Муз. **С. Василенко.**

Постава балетмайстера Московського Великого Театру **Касьяна Голейзовського.**

Дієві особи:

1 дія. 1 картина
Бугри землі Ханаанської.
Прекрасний Йосип . . . **Плетньов**
Брати Йосипа **Горохов, Гнутий, Аркад'єв, Барський, Володимирів, Троїцький, Гусаров, Голишів, Стоянов, Скрипниченко.**
1-ша буколічна група **Лур'є, Калініна, Маневич, Ворона, Дунавська, Тихомирова, Ландцман, Імханицька, Озолінг, Жирлинська, Горохов, Барський, Володимирів, Гнутий, Аркад'єв, Семанасяко, Костенко.**
Танцюристка з стрічками **Долохова**
Друга буколічна група **Стрілова, Штоль, Рожанська, Красник, Якобі, Малець, Ужанська, Голишів, Стоянов, Троїцький, Гусаров, Автанділов, Кручінін, Скрипниченко.**

1-ша дія. II картина.

Караван

Прекрасний Йосип і його брати.
Танцюристка **Лур'є**
Раби **Горн, Ковальов.**
Купці **Суворов, Тарханов.**
Погоничі верблюдів Допоміжний склад.

2-га дія. III картина.

Палац Потіфара.

Тайах **Дуленко**
Потіфар **Горохов**
Прекрасний Йосип . . . **Плетньов**
Повільний танок **Горн, Жирлинська, Ужанська, Ландцман, Красник, Озолінг, Штоль, Ворона**

Швидкий танок Васіна, Гаїна, Малець, Годар, Якобі, Тихомирова, Толкачева, Суворов, Голишів, Скрипниченко, Кручінін, Троїцький, Семинаренко, Гусаров, Египетський танок Переяславець, Маслова, Стрілова, Гасенко, Імханицька, Ковальов, Маневич, Тарханов.
Група євреїв **Гнутий, Аркад'єв, Володимирів, Стоянов, Райнке, Барський.**
Танок Тайах **Дуленко**
Жерці, прибічники, арфістки, кати, в'язки та інші.
Диригент **Вайсенберг**
Соло на скрипці Професор **Добржинець** або **Пергамент**, соло на флейті **Проф. Лемберг.**
Режисер **Муравін.**

Лібрето

Яків подарував своєму синові Йосипові красиве убрання, чим показав, що більше його любить ніж інших синів й озлобив їх. Старший брат Рувим почав боятися, що батько передасть і його право первородства Йосипові. Він намовляє братів забити Йосипа. Проте забити вони його не могли й вирішили продати за раба в Єгипет.
Привезений до Єгипту, Йосип став власністю фараон. Патіфара й фараонів дружина, Тайах, сподобавши Йосипа силується причарувати його своєю вродою.
Та в цій їй не щастить і вона розгнівавшись говорить фараонові ніби Йосип спокусив її на зраду, а фараон велить закинути Йосипа до в'язниці.

Держтеатр „Березіль“

Яблуневий полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Раян-
ського Полку . **Долінін**
Сатана, його брат . **Кононенко**
Матрос **Антонович**
Таня **Бабієвна**
Отаман Петлюрів-
ської Дивізії . **Сердюк**
Нещадим Нач. Шта-
бу **Подорожній**
Радчук
Ярославча — Начал.
контр-розвідки **Чистякова**
Іва **Титаренко, Сме-**
река, Пілінська
Адам льокай Іви . **Холкевич**
Шахтар **Жаданівський**
Гаврилко **Гавришко**
Гак **Стеценко**
Малеча **Козаченко**
Олешко **Шутенко**
Хлопчик-повста-
нець **Пігулович**
Сафо-минець, вісто-
вий Зіновія . **Назарчук**
Жінка — перша пов-
станка **Станіславська**
Жінка — друга пов-
станка **Криницька**
Командарм **Бабенко**
Ад'ютант Команд-
арма **Шутенко**
Комдив **Гавришко**
Вартовий **Мілютенко**
Пілот **Іванів**
Санітарка **Станіславська**
Повстан. перший . **Білашенко**
Повстан. другий . **Козаченко**
Алмазов начальник
Гарматн. диві-
зійону Петлюр.
армії **Ходкевич**
Головань — полков-
ник **Бабенко**
Хорунжий **Діхтаренко**
Ад'ютант **Іванів**
Молот-Ватажок За-
гону **Дробинський**
Деніс — Денікін-
ський полков-
ник **Мілютенко**
Гайдамака перший **Хвиля**
Гайдамака другий **Гавришко**
Інспектор — пред-
ставн. Уряду
У. Н. Р. **Савченко**
Машиністка **Косаківна**
Чорношличник . . . **Гавришко**
Вартовий **Шутенко**
Редька — інтендант **Жаданівський**
Ад'ютант перший . **Хвиля**
Ад'ютант другий . **Жаданівський**

Король бавиться

Мелодрама на 4 дії за В. Гюго

Переклад **М. Рильського**

Король Франциск . **Ф. Радчук**

Трібуле, королівсь-
кий блазень . **Ю. Гіряк**

Сен-Вальє **Антонович**

Де-П'єн **Б. Балабан**

Де-Горд **С. Ходкевич**

Пан де Косе **С. Карпенко**

Маро — поет **Л. Подорожній**

Моншеню **Б. Дробинський**

Пардаля **С. Свашенко**

Сальтобаділь . . . **С. Шагайда**

Вандрагон **М. Назарчук**

Магелон **Криницька**

Бляншдоня Трібуле **Л. Доценко**

Перард **Н. Пилипенко**

Бані де-Косе **І. Петрова**

Пані Куаслен **С. Лор**

Пані Моншенрель . **С. Косаківна**

Пані де-Вандом . . **О. Пігулович**

Пані Д'Альб **Пілінська**

Вояки { **Кононенко,**

Бабенко, Гавришко,

Стеценко

Постановка режисера **Бориса Тягна**

Художник **В. Шкляйв**

Музика **П. Козицького**

Реж. лаборант **В. Складенко**

Диригент **Б. Крижанівський**

Веле виставу **О. Савицький**

Машин. сцени **І. Чаплигін**

Освітлення **Ф. Позняків**

Зав. костюмернею **К. Коленко**

Бутафор **П. Крамич**

Перукар **А. Федотов**

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном

музика Богдана Крижанівського,

текст М. Йогансена та О. Вишні.

Юм-Юм . . . **Титаренко, Даценко**

Лі-ті-фу . . . **Чистякова, Стешенко**

Піті-Сінг . . . **Пілінська**

Піп-бо **Пігулович**

Нанкі-пу . . . **Білашенко**

Мікадо **Романенко, Сердюк**

Цу-ба **Гіряк**

Коко **Крушельницький**

Піш-Туш . . . **Мілютенко**

Кі-кі **Жаданівський**

Міністр краси **Свашенко**

„війни **Козаченко**

„здоровля й морали

Дробинський

„ділових справ **Масоха**

„публ. розваг. **Хвиля**

Бонза Пилипенко

Гвардія Назарчук

Військо Шутенко

Селянин Свашенко

Ослик Назарчук

Професор Кононенко

Астролог Савченко

Пожежний Карпенко

Гейші: Горна, Даценко, Ко-

саківна, Лор, Петро-

ва, Смерека, Стані-

славська, Стешенко

Моряки Дробинський, Кар-

пенко, Козаченко Ко-

ноненко, Масоха, Сва-

шенко, Лор.

Постановка **Валерія Інкіжінова**

Оформлення сцени
Вадима Меллера

Відновлює режисер
Леся Дубовик

Диригент **Б. Крижанівський**

Виставу веде помреж.
О. Савицький

Ад'ютант третій . **Іванів**

Діл **Хвиля**

Червоноармійці, чорношличники,
селяни. Гості на бенкеті.

I-ша дія картини: 1. „Пролог“
2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий
Полон“ 4. „Політкани“ 5. „Сатана
попався“.

II дія. 6. „Матроська іділія“
7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У
командарма“ 11. „Заякались по-
стрілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“
14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера **Я. Бортника.**

Реж. Лаборанти } **В. Гайворонський**
Макаренко

Художнє оформлення **В. Шкляйв**

Помреж. **О. Савицький**

КУПУЙТЕ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Ціна одного примірника 20 к.

Держ. Еврейский театр

Ин дер голдинер медине

в 4-х актах.

Маргарет Чальмерс . . . Ейлишева
М-р Чальмерс (ее муж) Нугер,
Герштейн
Нокс Говард (социалист, член
парламента) . . . Динор
Губерд (журналист) . . . Израэль
М-р Старкведер (отец
Марг.) . . . Парчев
М-с Старкведер (его
жена) . . . Капчевская, Шейнкер
Кони их дочь Кулик-Терновская
Капчевская
Добольман секрет.
Ста, квед. Абрамович
Рутланд (пастор) . . Бердичевский
Даусет (сенатор) Герштейн, Баршт
М-с Даусет (его жена) Рубинштейн
Эконочка . . . Мурованная
Линда . Мурованная, Капчевская
Служанки . . . Грин, Паскевич
Сыщики . Бидер, Крамер, Баршт
Рабочие . Томбак, Бердичевский
Лакеи . . . Крамер, Томбак
Постановщик . . Ф. Лопатинский
Художник . . . В. Шкляев
Лоборант: И. Израэль

Койменкерер

Музыкальная комедия в 3-х актах И. Фефер и Фидель

Торговец Динор
Его дочь . . . Кулик-Терновская
Его жена Ада Сонц
Его сын Нугер
Жених Израэль, Герштейн
Хася (их родственница) . Ива Вин
Его отец Парчев
Трубочист Стрижевский
Маклер Мерензон
„Инвалид“ Абрамович
Доктор Гольман
Его жена . Герштейн-Мурованная
1-я пара гостей . Баршт, Шейнкер
Абрамович и Сигаловская
2-я „ „ . . . Крамер и Рубинштейн
3-я „ „ . . . бинштейн
4-я „ „ . . . Томбак Капчевская
Барышня Надина

Трубочисты: Крамер, Бедер,
Баршт, Липоведкий, Мосин, Томбак, Брин, Паскевич, Эйдельман
Маски: Банкир Баршт
„ Раввин Томбак
„ Меламед Бидер
„ Маклер Герштейн
„ Хазн Нугер

Постановка Эфр. Лойтера
Музыка С. Н. Штейнберга
Художник М. Эпштейн.
Танцы Вигелев.
Дирижер С. Штейнберг
Лаборант . Ф. Стрижевский
Спектакль ведет Такса

Загмук

Трагедия в 4 д. (6-ти картинах)
А. Глебова, пер. Э. Фининберга.

Действующие лица:

Зер-Сибан, освобожденный раб—
Стрижевский
Нингир-Син, Ассирийский наместник г. Ларака—Генри Тарло.
Нингал-Умми, его жена—Ада Сонц.
Бель Наид, придворный музыкант—Жаботинский.
Убар Ирситим, мелкий купец—Израэль.
Ильтани, его дочь—Кулик-Терновская.
Хасина, его жена—Рубинштейн.
Авимейлах, старый именитый купец—Нугер.
Амур-Бел, работороговец—Мерензон.
Старый торговец—Парчев.
Ишмур-Набу, Богатый купец—Якоби.
Хозяин харчевни—Бердичевский.
Зер-Бани, жрец—Гольман.
Имурим сын, жрец—Герштейн
Саргал-ниниб, главнокомандующий—Баршт.
Нираи Ад'ютант Нингир-Сина
Липоведкий.
Энакани главная рабыня Ильтани—Шейнкер
Мар-Аммури Абрамович
Эбани Парчев.
Ирумбал Б Динор.
Алнаиа С Гольман.
Уруру С Сигаловская.
Орбан В Бердичевский
Бель-Харани С Гольман
Римсин С Якоби.
Таманиту Крамер
Продавцы: Камей, Апельсин—
Надина, Капчевская.
Продавцы: косметики, воды—
Эйдельман, Грин.
Писарь Крамер.
Калишгы Рубинштейн, Брик,
Паскевич.
Женщина Мурованная.
Рабы, воины.

Постановка Э. Лойтера.

Художник И. Рабичев.

Музыка и оркестровка Ю. Мейтус.

Хор, гимн рабов и песенка негра И. Ройзентура.

Хореографическое оформление и танцы Е. Вигелева и Г. Гангес.

Дирижер С. Штейнберг.

Лаборант Д. Стрижевский.

Спектакль ведет С. Такса.

Цвей Кунилемлех

(по Гольдфадену)

Комедия-водевиль в 8 эпизодах

Пинхес Мерензон
Ривке Надина
Хане(Каролина) Кулик-Терновская
Калмен (Сват) . . . Стрижевский
Зелде Эйлишева
Мотл Жаботинский
Кунилемл Нугер
Баршт, Брик,
Бидер, Грин,
Крамер, Липоведкий Мосин,
Паскевич Томбак, Якоби, Эйдельман.
В интермедиях
Постановка: . . . Эфр. Лойтера
Музыка: Штейнберга
Художник: . . . И. Рабичев
Тексты песен: . . . Авр. Каган
Танцы: И. Бойка
Дирижер С. Штейнберг
Лаборант Стрижевский
Спектакль ведет: . . . С. Такса

Ристократн

В 3-х актах по Шолом-Алейхему

Постановщик—Н. А. Норвид.
Художник—проф. . И. Эпштейн.
Музыка—С. Н. Штейнберга.
Хореография—Г. А. Гангес.
Обработка текста—Волкештейна и Горвида.
Лаборант—И. М. Израэль.
Г-н Гольд—Нугер.
М-м Гольд—Надина.
Натан Мойсеевич—их сын—Абрамович.
Сашка—их сын—Сигаловская.
М-м Петах—Шейнкер.
Колорада—ее дочь—Кулик-Терновская.
Анна—ее дочь—Эйдельман.
1-я дама—Рубинштейн.
2-я дама—Мурованная.
Кубебе—доктор Израэль, Баршт.
Лакриц—доктор Герштейн.
Табакшмекер—доктор—Гольман.
Сват—Динор
Даниэль—эконом Гольда—Тарло
Генри.
Рикл—кухарка Гольда—Ада Сонц.
Герц—слуга—Мерензон.
Лиза прислуга (1 и 2 акт)—Эйлишева.
Фаница—проститутка. (3 акт)—Эйлишева.
Ревочка—прислуга Гольда—Ива Вин.
Иохвед—ее мать—Капчевская.
Калман—сапожник—Стрижевский.
Брайна—кухарка—Капчевская.
Прислуга Гольда:—Эйдельман, Паскевич, Грин, Брик.
Лакеи:—Крамер, Бидер, Томбак, Баршт, Липоведкий, Мосин.
Спектакль ведет—С. А. Такса.

Театр „Веселий Пролетар“

Колотнеча

Комедія-Сатира на 4 дії Ніку-
ліва та Ардова
Переклад Захаренка
Грають:

Мягкий Зав. Держпримусу—Воло-
шин, Швагрун
Чудаків—Зам. Зав. Держпримусу
Маківський, Колесниченко
Наривайтис—Зав. Відділом поста-
чання Держпримусу—Франц-
ман

Поліна Олександрівна його дру-
жина—Романенко, Грай
Ляп Зав. Відділом Складів Держ-
примусу—Грипак, Селюк
Одарка Павлівна його дружина—
Лихо

Клавочка її сестра—Базілевич
Кулішов комендант Держпримусу—
Хотишевський, Дрозд

Гапка—Горінь
Квасюк—машиністка Держпримусу
—Степанова, Малеча, Тра-
винська

Кругленький бухгалтер Держпри-
мусу—Щербина

Іван Ярмолайович—касір Держпри-
мусу—Риманів, Волошин

Кобельман репортер газети „Ве-
чірній ранок“—Дрозд, Грипак

Професор Чайкін—мешканець спів-
житла Держпримусу—Лойко
Кур'єрша Дуня—Беріжна

Мешканці співжитла { Степанова
Держпримусу { Мітіна
Горнятко
Риманів

Зайців—робкор газети Держпри-
мусу „Маяк Рахівника“—Гор-
нятко, Малігрант

Фокін—монтьор Держпримусу—Ма-
лігрант

Очкаста Член Місцкому Держпри-
мусу—Горінь

Постановка Режисера Х. Шмаїна

Виставу веде пом. реж. Б. Берлянт

Режлаборант І. Маківський

Оформлення сцени та строї худ.
Саннікова

Музика—Заграничного.

Художник—Грипак.

Шпана

Ексцентро-комедія на 3 дії
Ярошенка.

Дієві особи:

Стрижак Зам. Зав. кустпрому—Во-
лошин, Швагрун

Олька—машиністка Кустпрому—
Лихо, Грай.

Бухгалтер Кустпрому—Францман,
Грипак

Довгаль кур'єр—Дрозд

Шершепка—Маківський

Службовці Кустпрому { Риманів
Щербина
Горінь
Беріжна

Хазяїн пивної—Щербина

Офіціанти—Горнятко, Брунько

Одвідувачі пивної Мітіна, Степа-
нова, Селюк, Швагрун, Базі-
левич, Романенко

Пові—Щелкунова, Травинська
Безпритульні—Беріжна, Малеча
Секретар Нарсуду—Хотишевський

Робітник—Риманів

Музиканти в пивній—Малігрант
Колесниченко, Горінь

Селянин Селюк

Skating-ring
Конферанс—Грипак, Лойко

Балагури—Романенко, Мітіна,
Маківський, Степанова,
Горнятко

Постановка режисера Я. Бортника

Оформлення сцени та строї худ.
М. Сімашкевич

Хореографія—Е. Купферова. Му-
зика—Заграничний

Художник—Грипак

Вечір українських дрібно-образів

I відділ

Василь Стефаник—картини війни,
злиднів, національного поневолен-
ня Галичини

1. Катруся

Батько Селюк

Мати Щелкунова

Каруся Беріжна

Кум-сусід Риманів

2. Дитяча пригода

Мати Мітіна

Василько Малеча, Базілевич

Настка Степанова-Мала

3. Марія

Марія Грай, Романенко

1 жінка Степанова Старша

2 „ Щелкунова

3 „ Травинська

Катерина Лихо

1 козак Волошин

2 „ Дрозд

3 „ Хотишевський

4 „ Малігрант

II відділ

1. Entres конферансіс—слова Са-
мотного, Конферанси:—Волошин,
Лойко, Францман, Базілевич,
Швагрун інш.

2. Халуй (брат)—Пародія—Ка-
пельгородського

Голова сільради Дрозд

Жінка Лихо

3. Ярмарок монолог—О. Вишні-
вик.—Г. Лойко

4. В суді (як вони українзували
діалоги):—М. Левицького

Слідчий Волошин, Швагрун

Церковний сторож Щербина

Селянин Селюк

Дід Хотишевський

Старшина Малігрант

III відділ

1. Обиватель—Шарж Антоші Ко
Обиватель—Францман, Малігрант

Міліціонер Швагрун

Бандит Колесниченко

Руський Театр ХОРПС

Разлом

П'єса в 4 д. Бориса Лавренева

Годун Артем, председатель
Судового комитета крейсера

„Зоря“ Крамской

Берсеньев, командир крейсера

„Зоря“ Привалов

Софья Петровна, его жена Галицкая

Татьяна } его дочери .

Ксения } Озорнова и
Полинова и
Ларина

Фон—Шугбе, лейте-
нант, Полковник Ярцев, } члени ко-
Поручик Полевой } митета за-
Шатов } щиты Ро-
Котляров } дины и
Пронский } Свободы
Валентинов } Шатов
Станкевич } Котляров

Швач } Ботманы .

Еремеев } крейсера .

1 } Аратов

2 } Мичманы Орлов

3 } Ревский

1 } Нарский

2 } Пронин

3 } Рожанский

4 } Ижевский

5 } Стрелетов

6 } Афросимов

7 } Штейнберг

Митрич, „Потемкинец“. Субботин

Милицын, контр-адмирал Бравич

Успенский, член Ц. К. эсе-
ров Кропотов

Петр Хваткин, черноморец деле-
гат Глуценко

Панов член центробалта **

Горничная в доме Берсенье-
вых Никитина

Матросы: Найманов, Кравец, Свет-
лов, Курушин, Ревский, Рав-
ский, Спиридонов.

Постановка главного режи-
сера Д. А. Крамского

Оформление сцены. С. Ф. Илюхин

Музыка И. Горинштейна

Спек. наст. С. В. Нарский

2. Ганка—голова—водевіль зі спі-
вами й танками

Ганка Романенко

Клим її чоловік Добровольська

Кум Селюк

Дід Матвій Волошин

Драматична обробка й режисура
Я. Бортник

Реж. лаборант—І. Маківський.

Оформлення сцени та строї—худ.
Грипак

Музика З. Заграничного. Хорео-
графія Е. Купферової виставу веде
помреж. Б. Берлянт

Театр Пролеткульт

Ночь перед Рождеством

Театральное игрище в 3-х действиях, 6-ти картинах с пением и танцами

1. Чуб, кулак Туманский
2. Оксана его
- дочь Васильева, Ханченко
3. Одарка, подруга
- Оксаны Бурштейн, Ермакова
4. Голова Предсельсовета бюрократ
- Белопольский Гальперин
5. Дьяк Гандель, Чишко
6. Панас, кум
- Чуба Алимов, Белопольский
7. Вакула,
- кузнец Гордиенко, Дудецкий
8. Солоха,
- самогонщица Богданова, Майзель
9. "Чорт" Иван
- Иванович Гаремов, Давыдов
10. Зозуля Асташева, Чишко
11. Старуха Свистунов
12. Дьячиха Ермакова, Майзель
13. Васютка (маска) Грудницкий
14. Калинин (маска) Алимов
15. Милиционер Хотянов
- Девки — Бурштейн, Богданова, Васильева, Ермакова, Лиговская, Майзель, Ханченко, Федоренко
- Парни — Асташев, Гаремов, Гордиенко, Грудницкий, Давыдов, Дудецкий, Гандель, Качеров, Хотянов, Яковлев
- Текст парада и колядок И. Кальский
- Композиция спектакля и постановка Захария Вина
- Режиссеры-Лаборанты
- Гальперин, Дьяков, Фурсов
- Музыка Дмитрия Клеванова
- Танцы в постановке
- Эрвини Купферовой
- Художник спектакля
- Анатолий Босулаев
- Дирижер Клеванов
- Концертмейстер Розентштейн
- Парики Левака
- Машинист сцены Дорошенко
- Костюмы Дудецкая
- Свет Кудрявцев

КУПУЙТЕ
ИЛЮСТРОВАННЫЙ
ТИЖНЕВИК
„ВСЕСВІТ“
ЦІНА ОДНОГО №
15 коп.

Театр Музкомедії

Марица

музком. в 3 д. муз. Кальмана.

Марица Светланаова, Наровская
Тансило Райский
Лиза, его сестра Таганская
Коломас Зупан Таганский
Графиня Каренина
Пеничек Таубе
Граф Карл Брянский
Чекко Шадурский
Популеско Янет, Васильчиков
Цыганка Белецкая
Берко, цыгане Толин

Постановка гл. реж.
Ф. С. Таганского

Дирижирует гл. дириж.
Н. А. Спиридонов
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельцер
Ведет спектакль Л. Г. Маленский

Игра с Джокнером

Муз. комедия в 3-х действиях. Г. К. Холмского муз. Микеля.

Действ. лица.

Сюзанна де-Бодре, кокетка, француз-женка Попова
Кази, ее лакей, он же барон Судкий Таубе
Ванда Перемойская, подруга Сюзанны Меджи
Скробецкий, дантист Хенкин
Скробецкая, его жена Каренина
Бронка их дочь Болдырева, Таганская
Янек, провизор Таганский
Мистер Джокер багатый американец Бравин
Пеант, его слуга Гедройд
Полковник Труба Янет
Граф Балахалабович Брянский
Начальник полицейского отряда Шадурский
Негр Делямар
Журналист Толин
Посетитель кафе Забайкалов
Поручик Богущко Кушнир
Тодди, обер-кельнер Делямар
Ассистентки, полицейские, гости,
Действие происходит в Варшаве в наши дни.
Постановка реж. Ф. С. Таганского
Дирижирует гл. дириж. Н. А. Спиридонов
Декорации по макетам художника Н. Ф. Соболя
Балетмейстер А. С. Квятковский
Ведет спектакль Л. Г. Маленский
Суфлер В. А. Серебrenников
Машинист сцены И. И. Брусов
Световые эффекты Латман
Костюмы мастерской Гордон

Принцесса цирка

Муз. комедия в 3 действиях.

Кальмана

Федора Корнеджи, американ-ка вдова Светланаова, Попова
Князь Афанасий Рюринович Янет
Князь Купоросов Кушнир
Граф Пусин Делямар
Мушкин Брусовский адъютант Шадурский
Директор цирка Хенкин
Мистер Икс Бравин, Райский
Пинелли режиссер цирка Таубе
Мисс Масель, наездница Таганская
Барон Розенцвей Толин
Карла Шлумбергер Каренина
Топи, ее сын Гедройд
Пеликан, обер-кельнер Васильчиков
Максик, пиколо Забайкалов
Михаил, дворецкий князя Толин
Мери, девушка в баре Шульженко
Билетер Ромашкевич
Постановка гл. режиссера Ф. С. Таганского
Дирижирует гл. дирижер Н. А. Спиридонов
Балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Пельцер
Художник Супонин
Ведет спектакль Маленский

12 часов ночи

Муз. комедия в 3 действиях
Муз. Лео Ашер

Действующ. лица:

Томас Эбнер Таубе
Ханзи, его дочь Попова
Фринц Шталь Райский
Маринер, швейцар Янет
Муши фон Эгенбург Болдырева
Роа, ее тетка Каренина
Карл Хельмер, фабрикант Гедройд
Жан, камерлинер Делямар
Стеффи, горничная Меджи
Помощник режиссера Забайкалов
Алоизий, оберкельнер Брянский
Дети, цветочницы, посетители ка-
баре.
Главный режисер Ф. С. Таганский
Дирижирует С. Д. Солящанский
балетмейстер А. С. Квятковский
Прима-балерина Н. В. Пельцер
Ведет спектакль Л. Г. Маленский
Суфлер В. А. Серебrenников

Програми радіомовної станції НКО та Наркомпочтеля

13-го березня

Через станцію Наркомосвіти
Камерний концерт.

Музкерownik А. Ліницький.

"Ноктюрн" Ф.-Дур. "Мазурка"
Ас. Дур. "Етюди"-4 а Балада"
Ф.-Мольт. Шопена рояль Петров
"3 поеми" Ор. 69-71 "4 а. Соната"
Скрябін, рояль Петров.

14-го березня

Через станцію Наркомосвіти
Камерний концерт скрипника
Шора.

Музкерownik—Полфьоров.
Концертмайстер—Миколаєвич.
П'ять думок—Безкоровайного—
скрипка Шор

15-го березня

Через станцію Наркомосвіти
Камерний концерт сучасної
музики, піаніст—Острін.

Музкерownik—Ліницький
Соната Дебюсі, Соната Макс-
Рогер, Анданта-патетичне Олек-
сандрова, відомч. Гельфандейн
та піаніст Острін

15 березня

Через радіостанцію НКДТ
Селянський вечір

Музкерownik—Ліницький
Концертмайстер—Мідний
"Сотник" "Гайдаки—Шевченка
Артисти театру "Березіль" декла-
мації.

Арія Андрія з опери Катерина—
Аркаса, Тополя, Гомоніла Україна,
Вітер в гаї не гуляв. Лисенка, Дума
Степового спів. Третяк

Тече вода з під явора—Лисенка
дує Терещенко та Куриленко
І багата і вродлива Заремба По-
либлялась я—Дзбанівського спів.
Куриленко

Чого мені тяжко. Як би мені
черевички—Синиці—Терещенко

На що мені врода Сениці, Дем-
ченко

Музика до п'єси Гайдаки ор-
кестр інструмент.

16 березня

Через станцію Наркомосвіти
Ранковий концерт.

Музкерownik—Сердюк
Поет та селянин. Увертюра. Вальс

Зуппе

2 Українськ. Фрагмента—Дашев-
ського Думка Українська Танок—
Барвинського

Марш Тейке Інструмент. Ан-
самбль ХРП під керівництвом
Шора.

16-го березня

Через станцію Наркомпочтеля
Вечір надуменшостей Польської
та вірменської.

Музкерownik—Богуславський.
Концертмайстер—Пактовський.
"Тріо" Шопена, тріо Шор, Гель-
фандейн Пактовський.

"Декламація польською мовою—
Ландкевич.

"Калина" "Дівчина як малина",—
Комаровського "Бажаання"—спів
Рустанович

"Вірменська декламація народні
вірменські інструменти

17-го березня

Через станцію НКО
Камерний концерт.

Музкерownik—Ліницький
Тріо Барвинського
Один день на селі Гусенса—
Рудницький, Добржинець, Дінов

17-го березня

Через станцію НКО
Вечір розваги

Музкерownik—Богуславський
Популярна музика й художнє
читання

Анданто Степового ескна. Ескна
Вітоля Вюл. Гельфандейн
Елегія Глазунова Пісні Лисенка
Альт Шор

Романс Глієра Еспанський танок
Саразанса, Варіяції Скрипка Левін
Божевільна еспанка Корелі Гавот

Люлі Скрипка Бружаницький
Сповідь, уривок з Соняшної ма-
шини Винниченка читає Лойко та
Грай

Маруся—Микитенка Грай
Ярмарок Вишні—Лойко

Дід Микита 2 епізоди Сіманцева
Юрбо

18-го березня

Через станцію Наркомосвіти
Паризька комуна

Музкерownik—Сердюк.
Робесп'єр Литольфа Увертюра

Герман. й Дорозея (із епохи Франц.
Рев.) Шумана Фантазія Андре

Шепне Джордоно. Молода гвардія
Лазарева Франц. револ. пісні Шар-

лотта Корде Увертюра Бенуа
Франц. револ. пісні Слонова Ін-
струм. ансамбль ХРП під керує.

Шор.

Пісні доби французької револу-
ції Максанин.

Революційні пісні. Досить жити
в темряві Заклик Червоні заграви
Червоні бантики—Костальський Во-
кальн. ансамбль

18-го березня

Через станцію НКДТ
Селянський концерт.

Музкерownik—Ліницький
Концертм.—Пактовський
Революційний карнавал Корч-

марева Шарлота Корде Бенуа
Андре Шиньє Джорданьо Робес-

п'єр Літольфа Інструмент. ансамбль
Декламація на тему Паризька Ко-

муна. Арт. Татр. Березиль Козач-
ківський.

Струни Комунара Ріхтара Рево-
люція Лядовської Спів Цеперник

18-го березня

Через станцію Наркомосвіти
Дитячий "Паризька комуна"

Музкерownik—Богуславський
Марат п'єса на 1 дію Амиколя

вик. Колектив Театру "Березиль"
під керує. Козачківського

Вперед Народе йди Карманьола
Марсельеза Варшав'янка Дит. хор.

під кер. Перунова
Пісні франц. революції Гроха-

нов (труба).

19-го березня

Через станцію Наркомосвіти
Камерний концерт артиста Се-

реді.

Музкерownik—Полфьоров Кон-
цертм. Пактовський.

Канцонета з опери "Севільський
цирульник" Росіні

Арія з оп. "Ріголето" Верді
Станси з оп. "Вертер" Масене Ро-

манс з оп. "Щукачі перлин" Бізе
Романс з оп. "Дубровський" На-

правник Арія з оп. "Тарас Бульба"
Лисенка М. Серела.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ перший і єдиний журнал
української кінематографії

КІНО

місячник

Виходить 3-й рік

Виходить 3-й рік

Видає Всеукраїнське Фото-Кіно-Управління

Журнал КІНО вміщує багатий матеріал: ілюстративний, художній, статейний та хронікальний з радянської та закордонної кінематографії

На протязі 1928 р. редакція журналу влаштує низку конкурсів з преміями: ФОТОАПАРАТ, БЕЗ-
ПЛАТНИЙ РІЧНИЙ КВИТОК ДО ВСІХ КІНО-ТЕАТРІВ ВУФКУ НА УКРАЇНІ, КОМПЛЕКТИ ПОПЕРЕДНІХ

Річні передплатники журналу одержать БЕЗПЛАТНО багатоілюстрований КІНО-АЛЬБОМ ВУФКУ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

На рік	1 крб. 65 коп.
На 6 місяців	85 "
Окреме число	15 "
Комплект журналу КІНО за 1926 р.	3 "
" " " " 1927 р.	3 " 25 "

Передплату можна слати також поштовими марками. Надсилати передплату на адресу:
В-во журналу КІНО, Київ, бульвар Т. Шевченка, ч. 12, ВУФКУ.

СПИСОК № 31

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НКО УСРР

Український репертуар

1. Бедзик Д. „Культурна сила“ Ком. на 1 д. „Сільський Театр“ за 1928 р. ч. 3 А.
2. Голуб В. (Голубницький) „За землю на Україні“ Драмат. карт. з сучасного життя на 4 дії. 5 одм. Рук. А.
3. Левігіна Софія „Банкрот“ Драма на 5 д. і 12 карт. Пер. Ю. Смолича Рук. А.
4. Письменний М. „Жертви темряви“ Тубсанп'єса на 1 д. та 1 карт. Рук. Стор. 22 А.
5. Ткаченко Г. „Тарасова казка“ Сценка із життя Тараса на 1 д. Рук. Стор. 8 А.

Руський репертуар

1. Арский Павел. „Легенда о великом буржуа“ Соц. драма в 5 д. 9 карт. Рук. Стор. на 59 А.
2. Вецнер А. М. „Мартен № 5“ Драм. етюд из жизни рабочих, в 9 карт. Рук. Стр. 24 А.
3. Рогозина И. „Революция в мастерской художника“ Дет. п'єса в 1 д. А.

Єврейський репертуар

1. Амба. „Дер лебедінер месс“ (Бедный Федя). П'єса в 2 д. Пер. А. Сегала Рук. Стр. 56 Б.
2. Виницкий. „А пурл“ (Парочка) Ком. в 1 д. Рук. Стр. 35 А.
3. Гутгерд. „Дус биселе глик“ (Немножко счастья) П'єса А.
4. Оппенгем М. „С'вил зих лебен“. Драма эскиз в 1 д. Пер. А. Сегала Рук. Стр. 28 А.
5. Сегал А. Д. „Ман ун вайб, или цвей качкес“ (Муж и жена или две утки). Шутка в 1 д. Рук. Стр. 20 А.
6. Чехов А. П. „Дер леутер функ“ (Лебединая песнь) П'єса в 1 д. Пер. А. Сегала Рук. Стр. 19 Рук. А.
7. Шехтман Н. И. „Афн найем вег“ (На новом пути) П'єса для детей в 3 д. А.
8. Эпштейн А. „Бай а фремдн файр“ (У чужого очага) Драма в 1 д. Рук. Стр. 17 А.

Німецький репертуар

Alexefem N. Veronika. Schauspielin 4 Bildern (Nach schauspiel Charitina) Für die deutsch Dorf Bühne bearb. von A. schwarz. Handschr. seit. 19. А.